ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

ΑΞΙΩΣΕΙ ΚΑΙ ΘΕΡΜΗι ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΕΥΣΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗι 3ῃ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΟΠΟΤΕ ΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ

Πρὸς εὐχερεστέραν χρῆσιν ψαλλόντων ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἐκκλησίαις καὶ πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν χάριν τῆς πρὸς τὸν Ἅγιον αὐτοῦ εὐλαβείας.

Ἠρανίσθημεν τελείαν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου καὶ τὸν βίον ἐκ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐν οἷς προσετέθη καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν τοῦ Ἁγίου ΚΔ' οἶκοι

Τοὺς ἁγίους τοῦ, ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἐθαυμάσωσεν ὁ Κύριος. Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξάζων ἐν Βουλῇ Ἁγίων, ὑψωθήσεταί σου ἐν Κύριος.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκε κτλ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ "ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ,,

6 — ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ — 6

ΓΕΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

1915-1916

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Τῇ γ΄. τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς τὰ Ἐγκαίνια ἑορτάζομεν τοῦ ἐν Λύδδῃ ναοῦ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ τροπαιοφόρου· ἤτοι τὴν ἀνακομιδὴν ὁμοῦ καὶ κατάθεσιν τοῦ ἁγίου σώματος αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος δ΄, ἔδωκας σημείωσιν.

Μετὰ τὴν πρὸς Κύριον σοῦ ἐκδημίαν, Γεώργιε, τὴν ἐκ ξίφους, πολύαθλε, λαβὼν ὁ θεράπων σου, ὡς αὐτῷ προέφης, τὸ σῶμα σου, Μάρτυς, εἰς τὴν πατρίδα σῆς μητρὸς χαίρων ἀπῆει ὡς ἄλλην εὔσωμον κιβωτὸν φέρων, ἔνδοξε· ἐν ᾗ καὶ τοῦτο κατέκρυψεν, ὡς κοινὸν φυλακτήριον καὶ ὄλβον πολύτιμον.

Καὶ αὖθις ἀθροίσθητε, ὦ φιλεόρτων συστήματα, συγκαλεῖ γὰρ καὶ δεύτερον ὑμᾶς ὁ Γεώργιος ἐπὶ τὴν φωσφόρον καὶ ἁγίαν μνήμην τῶν σεβασμίων καὶ σεπτῶν αὐτοῦ λειψάνων τῆς καταθέσεως ἐν τῷ ναῷ, ὃν ἤγειραν Λύδδης τῆς πάλαι οἰκήτορες, εὐμεγέθη καὶ πάγκαλον, ὡς τὸ πρώην ἐδείκνυτο.

Χάριν ἀπαντήσατε καὶ φωτισμὸν ἀπαρύσασθε οἱ ὀρθόδοξοι ἅπαντες λειψάνοις προσψαύοντες τοῦ τροπαιοφόρου σὺν πόθῳ καὶ πίστει, ἐξ ὧν πηγάζει δαψιλῶς ῥεῖθρα θαυμάτων ἐν θείᾳ χάριτι, καὶ τοῦτον μακαρίσατε, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντα, ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι καὶ ἀδάμαντα ἄρρηκτον.

Ἀντὶ τῶν λειψάνων σου τὴν σὴν εἰκόνα, Γεώργιε, εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα, τὴν τιμὴν προσφέροντες σοὶ τῷ πρωτοτύπῳ. Πρέσβευε οὖν, μάρτυς, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ δίδου πᾶσι ταῖς ἱκεσίαις σου πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, καὶ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος καταξίωσον, ἅγιε.

Δόξα, ἦχος β΄

Τροπαιοφόρε ἀθλητά, θεράπων γνήσιε τοῦ Σωτῆρος· ταῖς ἱκεσίαις σου ἡμᾶς, περίσωζε δεόμεθα ἀπὸ βλάβης παντοίας, ὅτι σὲ ἐν ταῖς θλίψεσι προστάτην κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρά. Ἦχος β΄.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὅτε τὸ ὑλικὸν καὶ πάνσεπτόν σου σῶμα εἰς Λύδδαν ἐκομίσθη, ἀρρήτως τὸν ἀέρα ὅλον κατευωδίασεν.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Ἴωμεν, ἀδελφοί, δοξάσοντες ἐν ὕμνοις, Γεώργιον τὸν μέγαν, καὶ λείψανα τὰ θεῖα, αὐτοῦ περιπτυξώμεθα.

Στιχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ θείου σου λειψάνου πανήγυριν τελοῦμεν, ὡς καὶ τὴν ἄθλησίν σου, μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε.

Δόξα... ὅμοιον.

Τριὰς προσωπικῶς καὶ Μονὰς τῇ οὐσίᾳ, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ρῦσαι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἐκ πάσης περιστάσεως.

Καὶ νῦν... ὅμοιον.

Μητρόθεε ἁγνή, τὸν σὸν υἱὸν δυσσώπει μετὰ τοῦ Γεωργίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Τὸ τροπάριον καὶ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου.

Δόξα καὶ νῦν, θεοτοκίον καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακὸν ψάλλομεν τὸ πρῶτον ἀντίφωνον, τό: Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους Η΄.

Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, πόθῳ ἁθροίσθητε, καὶ λείψανον τὸ θεῖον τοῦ στεροῦ Γεωργίου προσπτύξασθε σὺν φόβῳ καὶ χαρμονῇ, ἐξ αὐτοῦ κομιζόμενοι ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν σώματος ἀληθῆ καὶ κακῶν παντοίων λύτρωσιν.

Τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι νῦν συναγάλλονται τῷ πνεύματί σου, μάρτυς, τῷ ἄθλῳ ἐν πόλῳ, ἡμεῖς δὲ οἱ σοὶ δοῦλοι τὸ ὑλικόν σοῦ κατέχοντες λείψανον, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαλλόμεθα ψαλμικῶς, σὲ ἐν ὕμνοις μακαρίζοντες.

Ἡ εὐωδία τῶν θείων ὀστῶν σου ἅγιε, ὑπὲρ νάρδον καὶ κρόκον καὶ ἀρώματα πάντα ψυχῆς εὐωδιάζει καὶ τῆς σαρκὸς τὰς αἰσθήσεις, Γεώργιε, δι' ὃ συνήχθημεν πάντες, μνήμῃ τῇ σῇ εἰς ὀσμὴν σεπτῶν λειψάνων σου.

Ἐν τῇ τοῦ ἔαρος ὥρᾳ παναγυρίσαντες τὴν ἄθλησίν σου, μάρτυς, συνηυφράνθημεν πάντες, νῦν δὲ ἐν μετοπώρῳ τὴν τῶν σεπτῶν σοῦ λειψάνων κατάθεσιν πανηγυρίζοντες αὖθις πόθῳ πολλῷ, ἐκ καρδίας ηὐφραινόμεθα:

Ἕτερα, ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῶν πιστῶν ἅπας σύλλογος ἐπαξίως ὑμνήσωμεν τὸν στεροὸν Γεώργιον καὶ ἀήττητον, ἰδοὺ γὰρ σήμερον ἔλαμψεν αὐτοῦ ἡ σεβάσμιος καὶ τιμία ἑορτή, τῶν λειψάνων κατάθεσιν αὐτοῦ φέρουσα, δι' ὧν κόσμῳ παρέχει τὰς ἰάσεις καὶ θαυμάτων θεῖα ῥεῖθρα τοῖς εὐλαβῶς προσπελάζουσιν: Δίς.

Δεῦτε πάντες ἀντλήσατε μὴ κενούμενα νάματα ἐκ τῆς θείας λάρνακος τοῦ θεόφρονος νῦν Γεωργίου καὶ ἄσατε ᾠδάς τε καὶ ἄσματα, ἐν τῇ τούτου ἑορτῇ καὶ αὐτῷ ἐκβοήσατε μετὰ πίστεως, μὴ ἐλλείπης τοῦ πρὸς Κύριον πρεσβεύειν ὑπὲρ πάντων τῶν ἐκ πόθου ἐπιτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τοὺς σοὺς δούλους, Γεώργιε, ἀθλητὰ γενναιότατε, τοὺς τὴν θείαν μνήμην σου ἑορτάζοντας, ἀπὸ καρδίας ἀοίδιμε ἀεὶ διαφύλαττε ἐκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ εὐχαῖς σου ἀξίωσον, ἧς ἐπέτυχες αἰωνίου, τρισμάκαρ, εὐφροσύνης, καὶ τῆς ἄνω βασιλείας, εἰ καὶ τὸ αἴτημα μέγιστον.

Δόξα, ἦχος πλ. β΄.

Ἐπέφανε σήμερον τῇ οἰκουμένῃ ἡ πανένδοξος μνήμη τοῦ Γεωργίου ὡς μῆλον ἐν μετοπώρῳ, εὐφροσύνην καὶ εὐωδίαν πνευματικὴν προξενοῦσα τοῖς φιλεόρτοις, ὡς ἥλιος γὰρ πρώην δύσας ἐπὶ γῆς, νῦν ὡς ἐξ ἀνατολικοῦ ὁρίζοντος τοῦ τάφου πάλιν ἀνέτειλε διὰ τῶν σεπτῶν καὶ θαυματοβρύτων αὐτοῦ λειψάνων, κροκοειδεῖς ἀκτῖνας ἀφιείς χαρισμάτων ποικίλων, καὶ ὀσμὴν ἐκπέμπων οὐράνιον· Δεῦτε οὖν, φιλέορτοι πάντες, μετὰ πίστεως τὸ ζωομύριστον σῶμα αὐτοῦ προσκυνήσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν. Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, δίδου ἡμῖν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὴν εὐρωστίαν, καὶ πρέσβευε πρὸς Κύριον ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία παρθένε, τίς μὴ ἀναμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ πατρὸς ἐκλάμψας υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Προφητείας Ἠσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα:

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμί. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται· ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμί, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΗΣ

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερσπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους· καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν ἰδιόμελα. ἦχος α΄.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς τῆς Τριάδος Γεώργιος, τῶν συνωνύμων αὐτῷ ἡ δόξα, τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ χριστιανῶν ὁ ὁμόπατρις, καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων ὁ φύλαξ καὶ τὸ καύχημα. Πρότερον ἐν τῇ δύσει ἀθλήσας, ὅλον τὸν κόσμον ηὔφρανε· μεταβὰς δὲ εἰς τὸ φίλον ἔδαφος τῆς ἀνατολῆς, πάλιν ἐπέστη ἡμῖν σήμερον ὡς ἰατρὸς οὐράνιος διὰ τῆς τῶν λειψάνων αὐτοῦ καταθέσεως, δωρεὰν θεραπεύων τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πάθη καὶ τὸν σωτῆρα δυσσωπῶν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Τοῦ μεγάλου βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου. Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας· πάντων καταφρονήσας, ζωὴν τὴν αἰώνιον ἔλαβες ἐν οὐρανοῖς, καὶ τὸ σῶμα σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει. Χριστὸς γάρ, ὃν ἐπόθησας, αὐτὸς σὲ δοξάζει μακάριε. Ἦχος β΄

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, πανεύφημε μάρτυς, πηγάζει ἰάματα· καὶ ἡ ἁγία σου ψυχή, ἀγγέλοις συνοῦσα, ἀξίως ἀγάλλεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον, πολύτλα, παρρησίαν, μετὰ τῶν ἀσωμάτων καὶ πάντων τῶν Μαρτύρων χορεύων ἐν οὐρανοῖς, σὺν αὐτοῖς ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Εὐφραίνεται ἐν Χριστῷ εἰς αἰῶνας αἰώνων ὁ τροπαιοφόρος Γεώργιος· βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησε· γῆ τὸ σῶμα αὐτοῦ δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε, δοῦλος Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν νῦν δυσσωπεῖ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. πλ. δ΄.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ, πανένδοξε μάρτυς, τροπαιοφόρε Γεώργιε, ὅτι πάσας τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ ἐντελῶς ἐπλήρωσας, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον τυράννων αὐτὸν ἐκήρυξας, δι' ὃν καὶ τὸ αἷμά σου προθύμως ἐξέχεας· Καί νῦν ἐν οὐρανοῖς τῷ θρόνῳ αὐτοῦ παριστάμενος, αἴτησαι ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τιμώντων, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα.

Δόξα, ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων μετ' εὐλαβείας τοῖς τοῦ Γεωργίου λειψάνοις προσπέσωμεν καὶ νοερῶς αὐτὰ περιπτυξώμεθα, ἵνα καὶ τὴν ἐκεῖ ἐνοικοῦσαν χάριν θείαν ἐπισπασώμεθα. Μαρτύρων γὰρ οὐ τὰ λείψανα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι πνευματικῆς εἰσὶ πεπληρωμέναι χάριτος· λιμένες ἐν πειρασμοῖς ἀσφαλεῖς· πηγαὶ θαυμάτων διηνεκεῖς· καὶ θησαυροὶ εὐεργεσίας ἀνάλωτοι, πάντοτε κενούμενοι, καὶ μηδέποτε μειούμενοι· τοιαύτη γὰρ τῶν πνευματικῶν πραγμάτων ἡ φύσις· αὔξεται τῇ διανομῇ, καὶ πλεῖον τῇ μεταδόσει γίνεται. Πρὸς αὐτὸν δὲ ὁλοψύχως βοήσωμεν. Ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ μυριόνικε, πρέσβευε ἐκτενῶς σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρων αὐτοκινήτοις ὁρμαῖς πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς προσεχώρησας. καὶ πᾶσαν ἐκπλήξας φρένα τῇ καρτερίᾳ τῇ σῇ τῶν τυράννων θράσει κατεπάτησας, καὶ νῦν πρὸς ἀγγέλων διαγωγὴν μεταβέβηκας, περιχορεύων σὺν αὐτοῖς καὶ γηθόμενος, σώζων πάντοτε τοὺς πιστῶς σὲ γεραίροντας, μάρτυς ἐπιστασίαις σου παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ συμπαθείᾳ πενήτων τοῖς ὀδυρμοῖς ἐπικλώμενος, Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Ὅλος χαροποιὸς καὶ τερπνός, ὅλος στίλβων ἐν χάριτι ἐκ τάφου σήμερον ὤφθης, ὥσπερ νυμφίος φαιδρός, ἐκ παστοῦ ὡραίου ἐξερχόμενος, παμμάκαρ Γεώργιε, διασώζων τὰ σήμαντρα ἐν σοῖς λειψάνοις ἁγιότητος ἅπαντα, τὸ μυρίπνοον, τὸ ὡραῖον τοῦ χρώματος· μάλιστα δὲ τὰ θαύματα, ἃ πᾶσι τοῖς κάμνουσι ποταμηδὸν ἀναβλύζεις, πάθη ποικίλα ἰώμενος, Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἁγίοις, τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Μέγα τὸ κλέος ὄντως ἐστίν, ὃ ἐκ Κυρίου, ἀθλοφόρε, ἀπήλειφας, δι' ἔργον σῆς μαρτυρίας. Καὶ γὰρ ὡς γίγας ταχύς, διατρέχεις πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, νοσοῦντας ἰώμενος αἰχμαλώτους ρυόμενος, τοὺς ἐν ποικίλοις, πειρασμοῖς ἐκλυτρούμενος, καὶ τοῖς θαύμασι πᾶσι πάντα γινόμενος. Ὅθεν ὡς ἀντιλήπτορα θερμὸν ἅπας κόσμος σε καὶ εὐεργέτην κηρύττει μυρίαις γλώσσαις Γεώργιε· Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος α΄.

Ἀθλοφόρε Γεώργιε, σὺ κατὰ τὸ σωτήριον λόγιον ὡς κόκκος σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν διὰ τῆς μαρτυρικῆς τελειώσεως καὶ καταλλήλως τῇ σῇ κλήσει γεωργηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ οἰκούσης τοῦ Θεοῦ χάριτος, ὡς στάχυς ὡραῖος, σήμερον πολύχουν τὸν καρπὸν ἀποδέδωκας, διὰ τῆς ἐκ τάφου ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν σου λειψάνων χάριτας ἀναβρύων, ἰάματα παρέχων τοῖς προσκυνοῦσιν αὐτὰ ἐν πίστει· καὶ ἡμῖν τοῖς τιμῶσι σε εἰρήνην αἰτούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἁμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη καὶ θλιβομένων στεναγμόν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἁγνῶν λαγόνων σου σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία παρθένε.

Τὸ νῦν ἀπολύεις· τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δὶς καὶ τὸ θεοτόκε παρθένε· ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Καὶ οὕτω τίθεται ἀνάγνωσις ὡς ἔθος.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν, Κάθισμα ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ὁ Θεῖος ἀριστεύς, καὶ γενναῖος ἀδάμας, Γεώργιος ἡμᾶς συγκαλεῖ εὐφημῆσαι αὐτοῦ τὴν ἄθλησιν, καὶ τὴν αὐθις ἀνάδειξιν, τὴν ἐκ μνήματος, τῶν αὐτοῦ θείων λειψάνων, ἐξ ὧν ἅπασι ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων πηγάζει τὴν ἴασιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, θεοτοκίον.

Παράλαβε, ἁγνή Θεοτόκε παρθένε, τὸν θεῖον ἀθλητήν, καὶ ἡμῶν τὸν προστάτην, Γεώργιον τὸν ἔνδοξον καὶ ἀμφότεροι Κύριον, δυσωπήσατε, ἡμῶν βραβεῦσαι εἰρήνην, καὶ ὁμόνοιαν, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος γ΄

Τὴν Ὡραιότητα.

Πάλιν ἀνέτειλε, σοῦ ἡ ἐτήσιος, μνήμη, Γεώργιε, μάρτυς πολύαθλε, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, εὐφραίνει παναοίδιμε, σὲ οὖν ἱκετεύομεν, οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου, συνήθως δυσώπησον, τὸν οἰκτίρμονα Κύριον, δοθῆναι ἵλασμὸν τῶν πταισμάτων ἡμῖν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, ἁγνόν με τήρησον, σεμνὸν καὶ σώφρονα, πρᾶον, ἡσύχιον, κόσμιον ἅμα καὶ εὐθῆ καὶ ὅσιον, πανάμωμε, φρόνιμον, μακρόθυμον, ταπεινόν τε καὶ μέτριον, ἄμεμπτον, νηφάλιον καὶ ἀνδρεῖον, ἐν ἅπασι, καὶ μέτοχον πρὸς τούτοις μὲ δεῖξον τοῦ παραδείσου Θεοτόκε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα ἦχ. δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε

Ἡ μνήμη, Γεώργιε, σοῦ ἡ πανέορτος, λειψάνων σου φέρουσα σεπτὴν κατάθεσιν, ἐπέστη τοῖς πέρασι· πάντες οὖν συνελθόντες ἐν φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, ᾄσμασι θεηγόροις τὸν σωτῆρα ὑμνοῦμεν, τὸν σὲ προστάτην ἄριστον ἡμῖν δωρησάμενον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἁγία θεόνυμφε, μήτηρ ἀπείρανδρε, ἀπαύστως ἱκέτευε τὸν σὸν υἱὸν καὶ Θεόν οἰκτεῖραι τοὺς δούλους σου, καὶ γὰρ μετὰ Θεόν σε προστασίαν πλουτοῦμεν, καὶ σὲ ἀδιαλείπτως, Μητροπάρθενε κόρη, ἐν ὕμνοις εὐφημοῦντες, πιστῶς μεγαλύνομεν:

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Στιχ: Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ζήτει εἰς τὰς 22 Ἀπριλίου. Ὁ Ν΄ ψαλμὸς

Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτῖσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, τῶν θείων λειψάνων σου, τὴν λάρνακα τιμῶσα, Γεώργιε, βοᾷ σοι· θεράπων Χριστοῦ καὶ τῶν πιστῶν προστάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπεις πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ εἱρμοῦ εἰς Στ΄. Καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς Η΄. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου=Ποίημα Θεοδώρου Βασιλέως, τοῦ Λασκάρεως.

Ὠδὴ α΄. ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χαρὰν ἡ κυήσασα, χαῖρε παρθένε θεόνυμφε, ἀρᾶς ἀλλοτρίωσις, χαῖρε πανάμωμε, χαῖρε Δέσποινα, τοῦ κόσμου προστασία, χαῖρε καταφύγιον τῶν προστρεχόντων σοι.

Χαρᾶς οὖσα πρόξενος, χαῖρε θεόνυμφε Δέσποινα· ἀρὰν ἡ μειώσασα, χαῖρε ἀπείρανδρε, χαῖρε πάναγνε, ψυχῆς ἐμῆς ἡ σκέπη, χαῖρε πανύμνητε.

Χαῖρε θεία τράπεζα, χαῖρε λυχνία ὁλόφωτε· χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε ναὲ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ὄχημα τοῦ πάντων Βασιλέως, χαῖρε πόλις ἔμψυχε, τοῦ παντοκράτορος.

Χαῖρε ὄρος ἅγιον, χαῖρε οὐράνιε γέφυρα· χαῖρε κλίμαξ ἔμψυχε· χαῖρε νεφέλη χρυσῆ, χαῖρε ἄχραντε, πιστῶν ἡ σωτηρία, χαῖρε, πανακήρατε χαῖρε πανύμνητε.

Κανὼν νέος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
Τῶν λειψάνων σου τὴν κατάθεσιν πλέκω.
Εἱρμὸς καὶ ἦχος ὁ αὐτός: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν νοῦν μου ἐλλάμπρυνον τῇ φωταυγίᾳ τοῦ πνεύματος, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ πλῆσον χάριτος νῦν τὸν λόγον μου, ὅπως σου τῶν λειψάνων τὴν σεπτὴν κατάθεσιν μέλψω γηθόμενος.

Ὡς ἥλιος πάμφωτος ὑπὸ γῆν ἔδυς, Γεώργιε, διὰ τῆς ἀθλήσεως, τὸ πρῴην ἔνδοξε, νῦν δ' ἀνέτειλας αὖθις, τροπαιοφόρε, διὰ τῶν λειψάνων σοῦ τῆς ἀναδείξεως:

Νέον ἔαρ ἅπασιν ἐν μετοπώρῳ ἐξέλαμψεν ἡ μνήμη λειψάνων σου τῆς καταθέσεως καὶ ἐνέπλησεν ἀρρήτου εὐωδίας ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, μάρτυς Γεώργιε.

Λυχνία χρυσήλατος, ἐδείχθης, μόνη Πανάμωμε, ἑπτὰ λύχνους ἔχουσα, χάριτας πνεύματος καὶ λαμπάδιον, Χριστὸν φέρουσα μέσον καὶ ἐξ καλαμίσκους δε, τὴν τελειότητα:

Ἕτερος κανὼν τοῦ ἁγίου παλαιός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
Τὸν σεπτὸν ἐν μάρτυσιν ὑμνῶ προφρόνως.
Ἦχος ὁ αὐτὸς: Τῷ ὁδηγήσαντι Θεῷ.
Καταβασία: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου
Ὠδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Χαῖρε παρθενίας ἡ λαμπρότης, χαῖρε τῶν μητέρων χαρμονή, χαῖρε χαρὰ ἀπέραντος, χαῖρε ἡ ἀπολύτρωσις, τῆς πρώτης Εὔας, Δέσποινα, χαῖρε τοῦ κόσμου ἀνάκλησις:

Χαῖρε ἱλαστήριον ἀνθρώπων, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρά· χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον καὶ ἄκουσμα περίδοξον· χαῖρε, μῆτερ ἀπείρανδρε, τοῦ ποιητοῦ πάσης κτίσεως:

ΕΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Χαῖρε μυροθήκη πανευώδης· χαῖρε ἁγιάσματος πηγή· χαῖρε κρῖνον ἡδύπνοον καὶ ἄνθος πολυέραστον· χαῖρε νεφέλη πάγχρυσε· χαῖρε λυχνία ἑπτάφωτε:

Χαῖρε ἀντιλήψεως ὁ πύργος· χαῖρε ναυαγούντων ὁ λιμήν· χαῖρε ῥόδον ἀμάραντον· χαῖρε πιπτόντων ἔγερσις· χαῖρε θεῖον ἐξίλασμα, τῶν ὀρθοδόξων, Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτὸς εἱρμός.

Ἐφάνη ὁ τάφος σου, τρισμάκαρ Γεώργιε, ἤδη ἀνοιγείς, οὐ τάφος λυπῶν ὄσφρησιν, Παράδεισος δὲ εὔχαρις, εὐωδιάζων ἅπαντας πνευματικαῖς διαδόσεσιν.

Ἰδοὺ εὐωδία γλυκυτάτη, ἰδοὺ ὀσμὴ οὐράνιος· τῆς κόνεως ἐξέρχεται τοῦ Γεωργίου σήμερον, δεῦτε αὐτῆς ἀπολαύσωμεν.

Ψαύσωμεν, προσάψωμεν καρδίας καί χείλη καὶ ὄμματα πιστοί, καὶ συνεχῶς φιλήσωμεν λείψανα τὰ τοῦ μάρτυρος, χάριν ἀπαρυόμενοι, τὴν ἐξ αὐτῶν ἀναβλύζουσαν.

Ἀσπόρως συνέλαβες, παρθένε, ἀκόπως ἐβάστασας, ἁγνή· ἀφθόρως δὲ ἐγέννησας Θεὸν τὸν ὑπερούσιον, ᾧ τέρατα παράδοξα, τίς νοῦς βροτῶν οὐκ ἐξίσταται.

Καταβασία, Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.
Κάθισμα, ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοῦ σταυροῦ τῷ σημείῳ καθοπλισθείς, ἐν αὐτῷ τῶν τυράννων πᾶσαν ἰσχὺν τὸ πρῶην κατέβαλες, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχος καὶ νίκης τοὺς στεφάνους Θεόθεν ἀπήλειφας· νῦν δὲ σεπτοῖς λειψάνοις σου, παθήματα ἅπαντα, ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπεύεις, τρισμάκαρ, τῶν πιστεύει καὶ πόθῳ σοι προστρεχόντων, ἀοίδιμε, ἀθλοφόρε Γεώργιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως τὰ θεῖά σου λείψανα:

Δόξα, τὸ αὐτὸ Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύω λεπτά, προσφέρω σοι, Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη ὁμοῦ καί βοήθεια πειρασμῶν καὶ θλίψεων ἀεὶ μὲ ἐξαίρουσα. Ὅθεν ὡς ἐκ μέσου φλογιζούσης καμίνου ρυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι Θεοτόκε, βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ὠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπίς, χαῖρε, ἡ κατάκαρπος ἄμπελος, χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστική, χαῖρε ἡλίου ὄχημα, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε, τὸ κατάσκιον ὄρος Θεοῦ· χαῖρε, τὸ πανάγιον τέμενος· χαῖρε ἡ κλίμαξ, ἣν προεῖδεν Ἰακώβ· χαῖρε, παρθένε πάναγνε· χαῖρε, Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε, εὐωδέστατον μῦρον Θεοῦ· χαῖρε, δυσθεώρητον ὅραμα, ὅπερ προεῖδεν ὁ προφήτης Ἀββακούμ· χαῖρε, πιστῶν διάσωσμα· χαῖρε, Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε, δωδεκάτειχε πόλις Θεοῦ· χαῖρε, θείας δόξης παλάτιον· χαῖρε καθέδρα τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ· χαῖρε, τοῦ λόγου τράπεζα· χαῖρε, Θεοτόκε πανύμνητε.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ Καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νῦν ἡ θεία μὲν ψυχή σου οὐρανὸν ἔχει οἴκημα, Γεώργιε, μάρτυς, σῶμα δὲ τὸ θεῖον σου, ἅγιε, ἔχει ἀνάκτορον μέγα, τὸν περίφημον, ὃν ἀνήγειραν ναὸν οἱ Λύδδης οἰκήτορες.

Ὦ γλυκύτον τοῖς πᾶσι πρᾶγμα ἅμα καὶ ὄνομα, Γεώργιε μάρτυς, ὦ ἡδὺ νοός μου μελέτημα, σοῦ τοῖς λειψάνοις ἐκ πόθου νῦν προσφύομαι, καὶ θεώμενος ταῦτα σὲ βλέπειν φαντάζομαι.

Νάουσιν ἀθανασίας, ζωομύριστα νάματα καὶ θαυμάτων ῥεῖθρα ἐκ τῶν σῶν ὀστέων Γεώργιε καὶ ἡ σωρός σου ὁρᾶται κρήνη ἄφθονος καταρδεύουσα τοὺς τηκομένους τοῖς πάθεσι.

Σύ, παρθένε, μόνη κλῆσιν Θεοτόκου ἐπλούτησας, ὥσπερ ὁ υἱός σου τὸ Ἰεχωβὰ τετραγράμματον, τὸ ἀκοινώνητον κτίσει φρικτὸν ὄνομα, καὶ γὰρ τέτοκας Θεὸν κυρίως, Πανάχραντε.

Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Χαῖρε, ἡ βλαστήσασα τὸν φυτουργὸν τῆς κτίσεως· χαῖρε, ἡ τεκοῦσα τὸν τροφέα παντὸς τοῦ κόσμου· χαῖρε, ἡ ῥίζα Δαυίδ, ἡ τὸν συνοχέα τοῦ παντὸς ἐκφύσασα, ἄχραντε ὑπὲρ ἔννοιαν ἅπασαν.

Χαῖρε, τειχος ἄρρηκτον καὶ σκέπη τῶν τιμώντων σε, χαῖρε, γηγενῶν ἡ προστασία καὶ παρρησία, χαῖρε, βροτῶν ἡ ἐλπίς, πάντων ἀγαλλίαμα τερπνόν τῶν μακαριζόντων σε, παμμακάριστε Δέσποινα.

Χαίροις, ἀκατάληπτον καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὅραμα, χαίροις, ἀνερμήνευτον καὶ ξένον ἄρρητον θαῦμα· χαῖρε, θυγάτηρ Δαυίδ, μήτηρ τε τοῦ πάντων ποιητοῦ, καὶ ἁπάσης Δέσποινα καὶ κυρία τῆς κτίσεως.

Χαῖρε, ἅρμα πύρινον τοῦ πάντων βασιλεύοντος· χαῖρε, πορφυρὶς ἡ νοουμένη τοῦ Θεοῦ λόγου· χαῖρε, λαβὶς μυστική καὶ θυμιατήριον χρυσοῦν, πύλη ἀδιόδευτε, παμμακάριστε Δέσποινα.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ὁ Μάρτυς Γεώργιος ἡμᾶς συνεκαλέσατο πάλιν ἑορτάσαι εὐφροσύνως σεπτῶν λειψάνων αὐτοῦ κατάθεσιν καὶ Θεὸν δοξάσαι τὸν αὐτοῦ, ἐν τοῖς θείοις μέλεσι δοξασθέντα τὸ πρότερον.

Ὑπέρτερος δείκνυται κατάρας τοῦ προπάτορος σήμερον Γεώργιος ὁ μάρτυς· οὐ γὰρ ἀπῆλθεν εἰς γῆν, ὡς γέγραπται, μένει δὲ ἀπρόσιτον φθορᾷ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τὸ σεπτὸν αὐτοῦ λείψανον.

Τίς μὴ ἐπαινέσει σε, καὶ τίς μὴ μακαρίσει σε, Γεώργιε μάρτυς τοῦ Κυρίου, ὃν ἡ ἁγία Τριὰς ἐδόξασε, καὶ παρέσχε χάριν σοι βροτῶν ἰᾶσθαι νοσήματα τῇ προσψαύσει σῆς λάρνακος.

Ἡ τριὰς οὐκ ἔλαβε προσθήκην ὅλως, Πάναγνε, μετὰ τὸν φρικώδη τοκετόν σου, ὁ γὰρ υἱός σου υἱὸς διέμεινε, καὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν Θεοῦ, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι μίαν φέρων ὑπόστασιν.

Ὠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Χαῖρε, ἀνήροτος ἄρουρα, χαιρε, ἡ ἀγεώργητος ἄμπελος· χαῖρε, παράδεισε, χαῖρε, πηγὴ ἡ ἀκένωτος· χαῖρε, τοῦ μαννα στάμνε· χαῖρε, Θεόνυμφε.

Χαῖρε, λιμὴν ἀκλυδώνιστε· χαῖρε, πολεμουμένων προπύργιον· χαῖρε,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὀχύρωμα καὶ τῶν πιπτόντων ἀνόρθωσις· χαῖρε, ὑψίστου μήτηρ· χαῖρε, πανάμωμε:

Χαίροις, ἐλαία κατάκαρπε· χαίροις, περιστερὰ κοσμοπόθητε· χαῖρε, μητρόθεε· χαῖρε, Μαρία πανάσπιλε· χαῖρε, ἁγία κόρη· χαῖρε, Πανύμνητε.

Χαῖρε, λαβὶς θείου ἄνθρακος· χαῖρε, θυμιατήριον πάγχρυσον· χαῖρε, δσφράδιον· χαῖρε, δοχεῖον τοῦ πνεύματος· χαῖρε, παστὰς τοῦ λόγου· χαῖρε, φιλάγαθε:

Τοῦ ἁγίου, Ὁ αὐτός.

Ναὸς ὁ θεῖος τοῦ μάρτυρος σκηνὴ ὡς μαρτυρίου γνωρίζεται, ἐν ᾧ ἀπόκειται, ὡς κιβωτὸς ἁγιάσματος, ἡ τῶν αὐτοῦ λειψάνων θήκη πανίερος.

Κυκλοῦσι θείων λειψάνων σου τὴν λάρνακα τὰ τάγματα ἅπαντα βροτῶν, ἀγγέλων τε, μεγαλομάρτυς Γεώργιε, καὶ ἱεροῖς ἐν ὕμνοις σὲ μακαρίζουσιν.

Ἀπὸ τῆς Ῥώμης μετήχθησαν εἰς γῆν τῆς Παλαιστίνης σὰ λείψανα, ὥσπερ τὸ πρότερον ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὰ λείψανα τοῦ Ἰωσὴφ εἰς ταύτην μετεκομίσθησαν.

Τοῦ πάντα κόσμον ποιήσαντος τὸν μέγαν ἐν μικρῷ κόσμον ἅπαντες, ἀνευφημήσωμεν, τὴν Θεοτόκον ἐν ᾄσμασι, τὸ θαυμαστὸν ἐν πόλῳ καὶ γῇ τεράστιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ. Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ καὶ θερμῇ σου ἀντιλήψει προσπεφευγότες οἱ πιστοὶ τοῦ λυτρωθῆναι ἐξαιτούμεθα, ἀήττητε ἀθλοφόρε, ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ παντίων νῦν κινδύνων καὶ κακώσεων, ὅπως κράζωμεν· χαίροις, Μάρτυς Γεώργιε.

Ὁ οἶκος.

Μέγας ἐν προστασίαις ἐπὶ γῆς ἀνεδείχθης, θεράπων τοῦ Κυρίου καὶ φίλε, τὸν πιστὸν γὰρ σκέπων λαόν, πάσης ἀνάγκης σώζεις ἀεὶ, ἐνδοξε, δι' ὃ πίστει καὶ πόθῳ σοι, πολύαθλε, ἀναβοῶμεν.

Χαῖρε, δι' οὗ φρυκτωρεῖται κόσμος· Χαῖρε, δι' οὗ ἐκμειοῦται ἡ πλάνη.

Χαῖρε, τῶν πιστῶν αἰχμαλώτων ἡ λύτρωσις. Χαῖρε, δεσμωτῶν ἡ ὀξεῖα [ἀντίληψις.

Χαῖρε, ὕψος τῶν ἐκ πίστεως προστρεχόντων σοι θερμῶς.

Χαῖρε, πλοῦτος τῶν ποθούντων σε, καὶ ἐν θλίψει χαρμονή.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις βασιλέων τὸ τεῦχος. Χαῖρε, ὅτι παρέχεις ἐν πολέ- [μοις τὸ νῖκος.

Χαῖρε, ἀστὴρ φωτίζων τοὺς πλέοντας. Χαῖρε, λυτὴρ παντοίας κακώ- [σεως.

Χαῖρε, εἰς ὃν πᾶς πιστὸς καταφεύγει. Χαῖρε, δι' οὗ ὁ πλάστης θριαμ- [βεύει,

Χαῖροις, Μάρτυς Γεώργιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Γ' Τὰ ἐγκαίνια ἑορτάζομεν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωγίου, τοῦ ἐν Λύδδῃ, ἤτοι τὴν ἀνακομιδὴν ὁμοῦ καὶ κατάθεσιν τοῦ ἁγίου σώματος αὐτοῦ.

Τὸν ἐγκαινισμὸν καὶ λειψάνων σὴν θέσιν.

Ἐν ναῷ σου ἄγομεν Γεώργιε ἄθλων.

Τῇ δὲ τρίτῃ γαίης νεκρὸς ἐξεφάνη μεγαλάθλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων Μαρτύρων, Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ, καὶ Ἀειθαλᾶ.

Ἀκεψιμᾶν κτείνουσιν ἐκ ῥαβδισμάτων.

Ἀκεψιμᾷ δε τοὺς φίλους ἐλιλευσμάτων.

Τύψαν Ἀκεψιμᾶν τριτάτῃ, λεῦσαν δὲ συνάθλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀκεψιμᾶ.

Τήξας ἑαυτὸν ἐγκρατείᾳ καὶ πόνοις, Ἀκεψιμᾶς μετῆλθεν ἔνθα μὴ πόνοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Ἐπισκόπου Ἀγκύρας, τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Σεβήρου, Ἀνδρωνᾶ, Θεοδότου καὶ Θεοδότης ξίφει τελειωθέντων.

Σύμμαρτυς ἔστω καὶ γυνὴ τοῖς ἀνδράσι τετμημένοις τέσσαρσι συντετμημένη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἠλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται, «τῶν ἀρετῶν εἰς ἅρμα προβάς, Ἠλία, πόλω προσῆλθες ὥσπερ ἄλλος Ἠλίας.»

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἐννέα μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται, «ψυχαῖς ἀτρέπτοις χερσὶ τμηθέντες πλάνων περιτρέπουσιν ἄνδρες ἐννέα.»

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι εἴκοσι ὀκτὼ μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται. «φλέγουσιν ἄνδρας δὶς καὶ δὶς δύω, οἷς συμφλέγουσι πέντε δὶς καὶ δὶς δύω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀχαιμενίδου ὁμολογητοῦ τοῦ Πέρσου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Χαῖρε, πύλη ἀδιόδευτε, ἣν ὥδευσε μόνος ὁ ὕψιστος· ἐσφραγισμένη πηγή· χαῖρε θεῖον τέμενος νόμου τῆς χάριτος· χαῖρε γέφυρα πάντας πιστοὺς μετάγουσα πρὸς τὴν ἄνω κληρουχίαν.

Χαῖρε, ὄρος ἀλατόμητον, ἀλάξευτον, ὃ προεώρακεν ὁ Δανιὴλ μυστικῶς· χαῖρε, βάτε ἄφλεκτε, ἣν ἐθεάσατο ὁ βραδύγλωσσος Μωσῆς, χαῖρε τὸ καύχημα προφητῶν καὶ ἀποστόλων.

Χαῖρε, ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀναβλαστήσασα τὸν φυτουργὸν τῆς ζωῆς· χαῖρε, νόμου τὸ πλήρωμα, καὶ προφητῶν ἡ σφραγίς· χαῖρε, Δέσποινα, χαῖρε, παρθένε πάνσεμνε, Παναγία Θεοτόκε.

Χαῖρε, μήτηρ ἀπειρόγαμε τοῦ Κτίστου σου, θεοχαρίτωτε· χαῖρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς, χαῖρε, ἡ πηγάσασα ὕδωρ ἁλλόμενον· χαῖρε, καύχημα καὶ θεῖον ἀγαλλίαμα τῶν πιστῶς σε γεραιρόντων.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως μελλούσης τὴν λαμπρότητα τῆς σῆς, Γεώργιε, ἐξεικονίζει σαφῶς ἡ νῦν τῶν λειψάνων σου σεπτὴ ἀνάδειξις, ἥτις γέγονε περιφανὴς καὶ ἔνδοξος, καὶ λαμπρᾶς αἰτία μνήμης.

Θαῦμα μέγιστον ὁρᾶται καὶ παράδοξον, πῶς τὰ ὀστέα σου, ὄντα γυμνὰ καὶ ξηρά, ἰάσεις, Γεώργιε, βλύζουσι πάντο τεθείας χάριτος ὄντως τὸ ἔργον πέφυκεν, ἀλλ' οὐ φύσεως θνησκούσης.

Ἐπληρώθησαν ἀτμῶν εὐόσμων, ἔνδοξε, αἱ ἀτμοσφαῖραι ὁμοῦ, ἡ νοητὴ καὶ αἰσθητή, ὅτε ἠνεώχθη σου ὁ τάφος σήμερον, καὶ οἱ δαίμονες, ὡς σαρκοβόρα ὄρνεα, ἀπηλάθησαν αὐτίκα.

Σοῦ πανύμνητε τῆς μεσιτείας ἄνευθεν οὐδεὶς ἀνθρώπων ποτὲ ἔχει ἐλθεῖν πρὸς θεόν· σὺ γὰρ μόνη γέγονας καινὸν μεθόριον κτιστῆς φύσεως, καὶ τῆς ἀκτίστου, Πάναγνε, ὦ πραγμάτων παραδόξων.

Ὠδὴ Η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Χαίροις οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, πασῶν τε τιμιωτέρα θείων τάξεων

ΠΕΜΠΤΟΝ ΜΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΛΛΟΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΙΟΥ

χαῖρε, βάθος ἄπειρον, ὕψος ἀκατάληπτον· χαῖρε, τὸ ἱλαστήριον τῆς ἄνω κλήσεως, τῆς φύσεως βροτῶν τῆς φθαρείσης, χαῖρε, Θεοτόκε, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων.

Χαῖρε, τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ὄρος καὶ πῖον, τετυρωμένον, ἀλατόμητον· χαῖρε, χωνευτήριον τῆς φθαρείσης φύσεως, χαῖρε, παστὰς ἑνώσεως τῶν δύω φύσεων, ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι ἀληθεῖς ὁρῶνται, παρθένε, εἰς αἰῶνας:

Χαῖρε, ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καὶ πλάκες τῆς διαθήκης θεολάξευτοι, χαῖρε, τὸ κεφάλαιον νόμου καὶ τῆς χάριτος, χαῖρε, κρηπὶς τῶν προφητῶν, ἁγία Δέσποινα, μαρτύρων, ἀποστόλων τὸ κλέος, χαῖρε, τῶν ὁσίων παρθένων θυμηδία.

Χαίροις, θησαυρὲ θείων χαρίτων καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτίαπάναγνε, χαίροις, ἐγκαλώπισμα, πάντων τῶν ὑμνούντων σε, χαῖρε, λιμὴν ἀχείμαστε καὶ ὁρμητήριον πλεόντων ἐν τῷ βίου πελάγει, χαῖρε θλιβομένων παράκλησις, παρθένε.

Τοῦ ἁγίου, Ὁ αὐτός.

Ἵνα σοῦ ὁ Κύριος γνωρίσῃ, τὴν δόξαν, ἣν ἔλαβες, Γεώργιε, ἐν οὐρανῷ ἅπασι καὶ τὴν παρρησίαν σου, τὴν πρὸς αὐτὸν, ἀνέδειξε τὸ θεῖον σῶμα σου ἀδάπανον ἐν γῇ ἰατρεῖον ψυχῶν καὶ σωμάτων παντοίων παθημάτων.

Νέος οὐρανός μοι καθορᾶται ναὸς ὁ ἐν Λύδδῃ σου, Γεώργιε, ἐν ᾧ εἰσερχόμενος βλέπω ὥσπερ ἥλιον, κροκοειδῆ λαμπρότατον, τὸ θεῖον σῶμα σου, εἰκόνα σου καθάπερ σελήνην, καὶ ὡς φαιδρὰ ἄστρα, τὰ θαύματά σου, μάρτυς.

Πάλιν ὁ Γεώργιος ἐλέγχει, πάλιν στηλιτεύει ἀθεότητα τῶν εἰδώλων ἅπασαν, ἐκ γῆς φανερούμενος, θανὼν γὰρ οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῇ πάντοτε, φθεγγόμενος καὶ δρῶν παραδόξως, δίκαιοι γὰρ ζῶσιν, εἰς ἅπαντα αἰῶνα.

Λάμπων Γαβριὴλ ὁ θεῖος νόας λαμπρότητι ἀρχαγγελικῇ, θεόνυμφε, σοῦ τῇ ὑπὲρ ἄγγελον ἁγνείας λαμπρότητι ἀντελλαφθεὶς νενίκηται σὲ ἀσπαζόμενος, καὶ γέγονε βραχὺ ὥσπερ ἄστρον, κρυβὲν τῇ ἐλλάμψει ἀνίσχοντος ἡλίου.

Ὠδὴ Θ΄. Ἅπας γηγενής.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, Μαρία Θεονυμφε, Κόσμου ἀντίληψις, χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, φωτὸς δοχεῖον, τριάδος τέμενος· χαῖρε τοῦ λόγου σκήνωμα, καὶ πάντων στήριγμα τῶν βοώντων, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε, ἁγνή, ἀειπάρθενε.

Χαῖρε, ἡ χρυσῆ λυχνία καὶ τράπεζα, πιστοὺς ἐκτρέφουσα· χαῖρε, ἀγεώργητε γῆ, ζωηφόρον στάχυν βλαστήσασα· χαῖρε, πηγή, βλαστάνουσα ὕδωρ φυσίζωον τοῖς βοῶσι, χαίροις, παμμακάριστε, Θεοτόκε, ἁγνή, ἀειπάρθενε.

Χαῖρε, ἡ παστάς, ἐν ᾗ ἐνυμφεύσατο Θεὸς τὴν φύσιν ἡμῶν· χαῖρε, ἡ κατάκαρπος, ἐλαία πάντας καθιλαρύνουσα. χαῖρε, λουτὴρ ἀκένωτε θείας καθάρσεως τῶν βοώντων· χαίροις, παμμακάριστε, Θεοτόκε, ἁγνὴ ἀειπάρθενε.

Χαίροις, νοητὴ κογχύλη, ἡ βάψασα τὴν ἁλουργίδα Θεοῦ· χαῖρε, τὸ πολύτιμον καὶ θεῖον μῦρον, εὐωδιάζον πιστούς· χαῖρε, τεῖχος ἀπόρθητον

καὶ καταφύγιον τῶν βοώντων· χαίροις, παμμακάριστε, Θεοτόκε, Ἁγνή, ἀειπάρθενε. Τοῦ ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἔχεις παρ' ἡμῶν τὸ βραχὺ ἐφύμνιον τοῦτο, Γεώργιε, ὡς εὐχαριστήριον δῶρον ἀνθ' ὧν περ τρέφεις ἑκάστοτε, θλίψεις, φυλάττεις πάντοτε ἡμᾶς πρεσβείαις σου ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, οὓς ἐνταῦθα συνήγαγες, ἅγιε.

Κόνεως σεπτῆς τῶν θείων λειψάνων σου, μάρτυς Γεώργιε, ποταμοὶ τετράριθμοι εἰς τὰ τοῦ κόσμου τέσσαρα πέρατα, ὡς ἐξ Ἐδέμ, προέρχονται καὶ πελαγίζουσιν ἰαμάτων ἄφθονα χαρίσματα καὶ ψυχῶν σωτηρίαν κομίζοντες.

Ὥσπερ τὸ ζωῆς ἐν μέσῳ πεφύτευται ξύλον, Γεώργιε, παραδείσου πρότερον, οὕτω τὸ σῶμα σου τὸ νεκρόζωον ἐν μέσῳ τεθησαύρισται, τοῦ θειοτάτου ναοῦ, τοῦ ἐν Λύδδῃ, ἐξ οὗ ζωὴν δρέπομεν καὶ καλῶν παγκαρπίαν ἀθάνατον.

Ὕμνοις σε, ἁγνή, τιμῶ τὴν πανύμνητον, ἣν ἡ ἐγκόσμιος καὶ ἡ ὑπερκόσμιος γλῶσσα καὶ πᾶσα πνοὴ γεραίρουσιν, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασαν τὸν ὑπερύμνητον, ὃν ὑμνοῦσι χιλιάδες χίλιαι, μυριάδες τε μύριαι Ἄγγελοι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἰδοὺ πάλιν ἐφέλκεται, πρὸς ἑορτὴν ἡ εὔσημος σοῦ ἑορτή, ἀθλοφόρε, τῶν φιλοχρίστων τὰ πλήθη συνήθως, ἀξιάγαστε, εὐεργετῆσαι θέλουσα, Γεώργιε θεσπέσιε, γενναῖε μάρτυς Κυρίου, ὀλοθρευτὰ τῶν δαιμόνων.

Ἕτερον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς ἥλιος ἐπέλαμψε τῶν σεπτῶν σου λειψάνων ἡ πάντιμος κατάθεσις γῆς τοῖς πέρασι πᾶσι, Γεώργιε ἀθλοφόρε, δι' ὃ λύσιν πταισμάτων δίδου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, στρατιῶτα Κυρίου, τοῖς τὴν λαμπρὰν καὶ φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦσιν ἐν θεοκρότοις ᾄσμασι, παναοίδιμε μάρτυς. Θεοτοκίον.

Μητρόθεε πανάμωμε, θεοτόκε Μαρία, Χριστοῦ τὸ θεῖον σκήνωμα, τὸ λαμπρὸν καὶ ὡραῖον· σοῦ δέομαι, Παναγία, τὸν σὸν υἱὸν ἐκδυσώπει οἰκτεῖραι με τὸν ἄσωτον, καὶ σὸν οἰκέτην, Παρθένε, καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας δεῖξον με κληρονόμον· οὕτω Δέσποινα ποίησον, δέομαι σου καὶ αὖθις.

Εἰς τοὺς αἴνους ἱστῶμεν δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος πλ δ΄.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δεῦτε, συστήματα ἅπαντα φιλομαρτύρων, φαιδρῶς τῷ γενναίῳ ἐν μάρτυσι Γεωργίῳ ᾄσωμεν θεοκρότητα ᾄσματα· καὶ τῶν λειψάνων αὐτοῦ τὴν λάρνακα πίστει καὶ πόθῳ καταφιλήσωμεν καὶ ἐκβοήσωμεν· ἅγιε Γεώργιε, φρούρει ἡμᾶς ἐκ παντοίας βλάβης τε καὶ περιστάσεως.

Θεῖος θησαυρός, κρυπτόμενος πολυτελὴς ἐν τῇ γῇ, τὸ πολύαθλον σκῆνος σου, ἀθλητὰ Γεώργιε, πεφανέρωται σήμερον τῇ ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ καὶ δείκνυται, βλύζουσα κρήνη ῥεῖθρα ἰάσεων πᾶσι τοῖς κάμνουσιν ἐν ποικίλοις πάθεσι καὶ σοῦ πιστῶς μνήμην τὴν πανίερον πανηγυρίζουσιν.

Χαίροις, εὐσεβείας ἔρεισμα, χαῖρε, τῆς ἄνω ζωῆς, κληρονόμε ἀΐδιε, χαῖρε, ἐγκαλώπισμα τῶν μαρτύρων καὶ καύχημα. τροπαίων· χαῖρε, τὸ μέγα τρόπαιον, τροπαιοφόρος καὶ γὰρ σὺ κέκλησαι, χαῖρε, ἀντίληψις

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

τῶν προσκαλουμένων σε, χαῖρε, γλυκύ πρᾶγμα τε καὶ ὄνομα πιστοῖς, Γεώργιε.

Ἄλλον οὐρανὸν κατάστερον τοῖς θαυμασίοις ὁρῶ τὸν ναόν σου τὸν ἅγιον, ἐν ᾧ εἰσερχόμενος ὡς λαμπρότατον ἥλιον τῷ νοῖ βλέπω τὴν θείαν χάριν σου καὶ ὡς σελήνην τὸ σὸν ὁμοίωμα. Ὅθεν σοῦ δέομαι, τὴν ψυχήν μου κόσμησον, τὴν σὲ ᾠδαῖς κοσμοῦσαν καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς Θεόν.

Δόξα, ἦχος δ΄.

Ἡ ἁγιαστικὴ τοῦ πνεύματος χάρις διὰ τοῦ μαρτυρίου ὅλον σε σώματι καὶ ψυχῇ ναὸν ἑαυτῆς ἐργασσμένη πανάγιον καὶ ἐν τῷ χωρισμῷ τούτων ἀχώριστος αὕτη ἑκατέρων μεμένηκεν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ τριημέρῳ τοῦ Κυρίου θανάτῳ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς ἡ Θεότης κεχώρισται· Ὅθεν τὴν μὲν ψυχήν σου ἐν οὐρανοῖς μακαρίαν εἰργάσατο, τὸ δὲ σῶμα σου ἐν γῇ εὐωδίας ἀρρήτου πηγὴν καὶ θαυμάτων ἀνέδειξεν· οὗ νῦν τὴν κατάθεσιν ἑορτάζοντες, πιστῶς ἐκβοῶμεν σοι· πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἀθλητὰ Γεώργιε.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ ἁγίου ᾠδή γ΄. καὶ στ΄. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζήτει τῇ 23 Ἀπριλίου:

Καὶ νῦν.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου. Προκείμενον. Ψαλμὸς τοῦ Δαυΐδ.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον,
ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀνάγνωσμα.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας, κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρᾳ. Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστὸν ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον (ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων.) Ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακήν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσειν αὐτόν· βουλόμενος μετὰ τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ· ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος, μεταξὺ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος ἁλύσεσι δυσί, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακήν. Καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, ἤγειρεν αὐτὸν λέγων. Ἀνάστα ἐν τάχει, καὶ ἐξέπεσεν αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν· εἶπε δὲ ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτόν· περίζωσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλια σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω· καὶ λέγει αὐτῷ· περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι· καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ καὶ οὐκ ἤδει ὅτι ἀληθές ἐστι τὸ γενόμενον διὰ τοῦ Ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὅραμα βλέπειν· Διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτως ἠνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ· καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ εἶπε, νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λιοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. ἁγίου Εὐαγγελίου τῷ ἀνάγνωσμα, πρόσχωμεν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου, ἤτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν, εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἴδασι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἑωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν, ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὅ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἔστε· Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Οἶκοι κατ' ἀλφάβητον ἀναγινωσκόμενοι ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, νεωστὶ πονηθέντες. Κοντάκιον ἦχος πλ. δ΄.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ πολυάθλῳ τοῦ Χριστοῦ μεγαλομάρτυρι νῦν Γεωργίῳ ἐκ ψυχῆς οἱ πάντες ᾄσωμεν.

Χαιρετίζοντες αὐτὸν ἱεροῖς ἐν οἴκοις· ὡς λαμπρότατον μαρτύρων μέγαν ἥλιον.

Καὶ ὡς πρόμαχον πιστῶν καὶ ἀντιλήπτορα, πόθῳ κράζοντες, χαῖρε, μάρτυς Γεώργιε.

Ἄγγελος ἐν τοῖς ἄθλοις ἀληθῶς ἀνεδείχθης, Γεώργιε, Χριστοῦ ἀθλοφόρε· ὑλικὸς γὰρ καὶ σάρκινος ὢν γενναίως ὑπὲρ πίστεως ἐν ἤθλησας, ὡς ἄυλος καὶ ἄσαρκος, δι' ὃ σοὶ προσφωνῶ τοιαῦτα.

Χαῖρε, δειχθεὶς φύσις ὑπὲρ φύσιν· Χαῖρε, φανεὶς ὕλη ὑπὲρ ὕλην.

Χαῖρε νεανία τερπνέ τε καὶ πάγκαλε· Χαῖρε ἀθλητάρχα Χριστοῦ γενναιότατε:

Χαῖρε ἄγγελε ἐν σώματι ὑπερβαίνων τοὺς βροτούς· Χαῖρε ἄνθρωπε ἐγκόσμιε, ὑπερκόσμιε.

Χαῖρε ὅτι ἐν ἄθλοις ἡλιόμορφος ὤφθης. Χαῖρε ὅτι τῷ ᾄδῃ, ὡς ἄγ-

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ ΠΑΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

γελος ὡράθης.

Χαῖρε γυμνὴ ἐνέργεια χάριτος· Χαῖρε σαφὴς ἀργία τῆς φύσεως.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ πίστις ἀνυψώθη· Χαῖρε, δι' οὗ ἡ πλάνη κατηργήθη:

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Βλέμματα διανοίας ἔχων κεκαθαρμένα, προέκρινας παθεῖν ὑπὲρ Κτίστου, καὶ συνθανεῖν μᾶλλον αὐτῷ, ἢ ζῆν καὶ πρόσκαιρον ἔχειν ἀπόλαυσιν, στέφει γὰρ ἠράσθης Μαρτύρων, στέφεσθαι, ἢ ψάλλειν τῷ Κυρίῳ.

Ἀλληλούια.

Γεωργὸς μὲν ἐδείχθης, φερωνύμως τριμάκαρ, Γεώργιε τῆς θεοσεβείας· ἀσεβείας δὲ ἐκριζωτής, τῶν εἰδώλων πλάνην πᾶσαν προθέλυμνον, ἀνασπᾶν δι' ὃ ἄξιος ἀκούειν πάρα πάντων ταῦτα.

Χαῖρε σπορεῦ, εὐσεβείας δένδρον. Χαῖρε τομεῦ, πλάνης ζιζανίων.

Χαῖρε ὁ εἰδώλων ἐκτίλας τὴν ἄκανθαν, Χαῖρε ὁ ἐνσπείρας τῆς πίστεως ἄρουραν.

Χαῖρε ὅτι ἀγλαόκαρπα δένδρα προσήγαγες τῷ Χριστῷ.

Χαῖρε ὅτι πολλοὺς ἤνεγκας σεσωσμένους τῷ θεῷ.

Χαῖρε ὁ φυτοκόμος, τῆς Τριάδος λατρείας· Χαῖρε ὁ ριζοτόμος τῆς Δαιμόνων θρησκείας.

Χαῖρε ἡ γῆν ἀρόσας τὴν ἄκαρπον. Χαῖρε Θεῷ αὐτὴν δείξας κάρπιμον.

Χαῖρε δι' οὗ ἀθεΐα ἐψύγη. Χαῖρε δι' οὗ Θεοῦ γνῶσις ἐφύη.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους, δεδεγμένος ὡράθης, γενναῖος, ἀθλητά, στρατιώτης τοῦ ἀφθάρτου Βασιλέως Ἰησοῦ, φθαρτὸν βασιλέα μηδὲν πτοούμενος, ἀλλ' ἔνθους τῷ Κυρίῳ κράζων οὕτως Ἀλληλούια

Ἔχων, ὦ ἀθλοφόρε, θυρεόν, ὥσπερ μέγαν, τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐν καρδίᾳ, ὡς λέων βρυχήσας, φοβερός, μέσον τοῦ σταδίου ἀνδρεῖος ἔστηκας θαρσαλέῳ φρονήματι, δι' ὃ προσαγορεύομέν σε.

Χαῖρε Θεοῦ ὁ παγκρατιάρχης· Χαῖρε Χριστοῦ ὁ στρατοπεδάρχης.

Χαῖρε μονομάχε ἀήττητε πίστεως· Χαῖρε νικηφόρε μεγάλαθλε χάριτος.

Χαῖρε Δαυὶδ ἰσχυρότατε Γολιὰθ καταβαλών.

Χαῖρε Σαμψὼν ἀνδρειότατε ἀλλοφύλους καθελών.

Χαῖρε τῆς εὐσεβείας ὁ ὀλυμπιονίκης· Χαῖρε τῆς ἀσεβείας, ὁ κράτιστος καταπέλτης.

Χαῖρε πλουτῶν καρδίαν σιδήρειον. Χαῖρε αὐχῶν στῆθος ἀδαμάντινον.

Χαῖρε σταυροῦ ἀριστεὺς τροπαιοῦχος. Χαῖρε πιστῶν, Γίγας ὁ δαφνηφόρος.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Ζῆλον ζηλῶν Κυρίῳ, ὡς Ἠλίας τὸ πάλαι, αὐτόκλητος τὸ σκάμμα εἰσῆλθες, οὐκ ἠνέσχου γὰρ ἁμαρτωλῶν, ἔλαιον λιπαίνειν σὴν κεφαλὴν ἅγιε· δι' ὃ ἀξίαν Κόμητος, ἔρριψας τούτοις Θεῷ μέλπων. Ἀλληλούια.

Ἤκουσας ἀθλοφόρε τῶν βεβήλων δογμάτων, ἃ ἔγραψαν οἱ εἰδωλολάτραι κατὰ χριστωνύμων, καὶ Χριστοῦ, καὶ ψυχὴν ἐπλήγης, ὡς χριστομίμητος, δι' ὃ κόσμου καὶ σώματος κατέπτυσας, ὅθεν ἀκούεις.

Χαῖρε φθαρτὸν πλοῦτον ὁ μισήσας· Χαῖρε πτωχοῖς τοῦτον διανείμας.

Χαῖρε ἡδονῶν τῶν γηΐνων πολέμιε· Χαῖρε ἀγαθῶν τῶν τῆς ὕλης ὑπέρτερε.

Χαῖρε ὅτι κόσμον ἅπαντα κατεπάτησας ποσίν.

Χαῖρε ὅτι δόξαν ῥέουσαν ἀπετίναξας εἰς γῆν.

Χαῖρε ὁ παραβλέψας τὸ νεότητος ἄνθος. Χαῖρε ὁ μὴ οἰκτείρας τῆς σαρκός σου τὸ κάλλος.

Χαῖρε ζωῆς μηδόλως φεισάμενος. Χαῖρε ἐχθρὲ τοῦ σώματος ἄσπονδε.

Χαῖρε ὁ σχὼν ἀπάθειαν πάντων. Χαῖρε λαβών, νίκην τῶν παθῶν πάντων.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Θείους ἔρωτας ἔσχες, ἐν καρδία σου μάρτυς, καὶ πῦρ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπης, ὑφ' οὗ θερμανθεὶς τὸν λογισμόν, ἔνθεος ὅλος καὶ πύρινος γέγονας. καὶ ἅπαντα λελόγισαι, τὰ παρόντα, ὡς ὄναρ κράζων. Ἀλληλούια.

Ἵνα τί καὶ βραδύνῃς δικαστὰ καὶ οὐ πάσας, βασάνους μοι ταχὺ ἑτοιμάζῃς; τῷ Διοκλητιανῷ ὁ ἀθλητὴς ἔλεγε Γεώργιος, καὶ γὰρ ἅπαντα ἕτοιμος εἰμὶ δέξασθαι, δι' ἐμὸν κτίστην καὶ ἀκούσας·

Χαῖρε Θεοῦ ὁ μανικὸς ἔρως· Χαῖρε Χριστοῦ πρηστήριος πόθος·

Χαῖρε τῆς ἀγάπης τῆς θείας πῦρ ἄσβεστον.

Χαῖρε τοῦ Δεσπότου φίλτρον τό ἀένναον.

Χαῖρε ὅτι πάντα δέδωκας καὶ ὠνήσω τὸν Χριστόν.

Χαῖρε ὅτι τρυφὰς ἡγήσαι, τὰ δεινὰ διὰ Θεόν.

Χαῖρε σαρκὸς τὸν πόθον, διὰ πόθου νικήσας.

Χαῖρε κόσμου τὴν φλόγα, διὰ φλογὸς ὁ σβέσας.

Χαῖρε καλῆς βακχείας ὁ κάτοχος· Χαῖρε φιλῶν, ὁμοῦ καὶ φιλούμενος.

Χαῖρε σαυτὸν ἐκδημῶν ὅλος ὅλου. Χαῖρε Χριστῷ ἐνδημῶν ὅλος ὅλῳ.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς ἀνδρείας σου θαῦμα, ὁ τύραννος, Γεώργιε μάρτυς, καὶ τοῖς λόγοις σου ἐμβροντηθείς, ἐννεὼς καὶ ἄφωνος ἰχθὺς γέγονεν οὐ γὰρ εἶχε, τί λέγειν, οὐδὲ εἶδε τῷ Κυρίῳ ψάλλειν. Ἀλληλούια

Λαμπροφώνως ὁ μάρτυς, εἰς ὑπήκοον, πάντων, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ἐβόας. Εἷς ὑπάρχει Θεὸς ἡ Τριάς, ὁ Πατὴρ ὁ υἱὸς καὶ Πνεῦμα ἅγιον· καὶ Θεὸς ἐστὶν ὁ Χριστὸς, δι' ὃ καὶ χαιρετίζομέν σε.

Χαῖρε λαμπρὲ τῆς Τριάδος κῆρυξ. Χαῖρε τερπνὴ τῆς πίστεως σύριγξ.

Χαῖρε ἀηδὼν λιγυρὰ καὶ πολύφωνος. Χαῖρε χελιδὼν ᾠδικὴ καὶ τερόφθογγος.

Χαῖρε χείλη οὐρανόβροντα, τῆς Θεότητος Χριστοῦ.

Χαῖρε γλῶσσα ἡ μελίρρυτος, οἰκονομίας αὐτοῦ.

Χαῖρε ὁ δημηγόρος ὁ τῆς θεολογίας. Χαῖρε ὁ κομψὸς ῥήτωρ τῶν πιστῶν εὐσεβείας.

Χαῖρε σειρήν, πατρὸς ἡ θελκτήριος—Χαῖρε ψαλτὴρ τοῦ πνεύματος εὔηχος.

Χαῖρε δι' οὗ τὸ ἀληθὲς ἐδείχθη. Χαῖρε δι' οὗ τὸ ψεῦδος ἀπηλέγχθη.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Μέγιστα πάντα τρόπον, τῶν βασάνων τὰ εἴδη, ὑπάρχουσιν, ἃ πέπονθας μάρτυς. Καὶ νοούμενα μόνον αὐτά, κάμπτει καρδίαν καὶ τὴν ἀδαμάντινον, ἀλλὰ σὺ ταῦθ' ὑπέμεινας, μετὰ χαρᾶς τὸν ὕμνον κράζων.

Ἀλληλούια.

Νέος μὲν ἡλικίᾳ, πολιὸς δὲ τὴν φρένα, ἐδείχθης, ὦ Γεώργιε μάρτυς· ὅθεν καὶ τὰς κολάσεις στερρῶς, ὥσπερ τινὸς ἄλλου πάσχοντος

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΗΣ ΝΤΟΡΗΣ

πέπονθας, ἐν γεραρῷ φρονήματι, δι' ὅσο κελαδῷ τοιᾶδε.

Χαῖρε αἰχμῆ, κεντηθεὶς γαστέρα. Χαῖρε ξανθεὶς βουνεύροις τὸ σῶμα.

Χαῖρε ὁ στόμα δαρεὶς πολλαῖς μάστιξιν. Χαῖρε ὁ τὰς χεῖρας δεσμευθεὶς ἄλυσεσιν.

Χαῖρε ὅτι προσωμιλήσας τῷ ξιφηφόρῳ τροχῷ.

Χαῖρε ὅτι λίθον δέδεξαι ἐπὶ τῷ στήθει τῷ σῷ.

Χαῖρε πεπυρωμένας ὁ φορέσας ἐμβάδας.

Χαῖρε ὁ ἐν ἀσβέστῳ τρεῖς ἡμέρας ποιήσας.

Χαῖρε ποτόν, πιών δηλητήριον. Χαῖρε συχνῶς οἰκῶν δεσμωτήριον.

Χαῖρε βληθεὶς ὀξυτάτοις ἐν λόγχαις. Χαῖρε λαβὼν τελευτὴν διὰ ξίφους.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Ξένα ὄντως ὑπάρχει, καὶ παράδοξα πάντα, ἃ ἔδρασας θαυμάσια μάρτυς· ἐν τῷ καιρῷ ἀγῶνων τῶν σῶν, καὶ μετὰ τοὺς ἀγῶνας τῷ πλήθει ἄπειρα, τῇ δυνάμει δὲ μέγιστα, Θεῷ τὸν ὕμνον ψάλλων Ἀλληλούια.

Ὅλον ἔχων ἐν στέρνοις τὸν Χριστὸν ἀθλοφόρε, τὸν ὄντα θαυμαστὸν ἐν Ἁγίοις· δι' αὐτοῦ ἐνήργεις τὰ φρικτά, καὶ πέραν διανοίας ὄντα θαύματα, ἃ ἡμεῖς ἐκπληττόμενοι, σὺν θαύματι ἀναβοῶμεν.

Χαῖρε λογχῶν τὰ ἄκρα ἀμβλύνας. Χαῖρε τροχοῦ βασάνων νικήσας.

Χαῖρε ὁ ἀσβέστου φανεὶς ἀκμαιότερος. Χαῖρε ὁ φαρμάκου δειχθεὶς ἰσχυρότερος.

Χαῖρε ὅτι νεκρὸν ἤγειρας ἐκ τάφου παλαιόν.

Χαῖρε ὅτι ἐξανέστησας τοῦ Γλυκερίου τὸν βοῦν.

Χαῖρε ἐκ Βουλγαρίας ὁ παῖδα διασώσας. Χαῖρε ὁ ἐκ τῆς Κρήτης ἄλλον παῖδα ἁρπάσας.

Χαῖρε δι' οὗ παιδίον νενίκηκεν. Χαῖρε δι' οὗ δεσμεύονται ἔμποροι.

Χαῖρε δειχθεὶς τὸν Κιόνα χήρας. Χαῖρε θεοὺς ἑλλήνων ὁ συντρίψας.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Πᾶσα φύσις ἀγγέλων, ἄνωθεν καθορῶσα, ἑστῶτα σε ἐν μέσῳ σταδίου νεανίαν ἄλκιμον Χριστόν, μονομαχοῦντα ἐκρότει, ἐπῄνει σε καὶ χαίρουσα ἐδόξαζε τὸν Κύριον, τὸν ὕμνον ἀναβοῶσα.

Ἀλληλούια.

Ῥήτορα τῶν δογμάτων, εὐσεβείας, τρισμάκαρ, καὶ θαύματα πολλὰ ἐκτελοῦντα, σὲ ἐν γῇ ὁρῶντες οἱ λαοί, πρὸς τὴν θείαν πίστιν Χριστοῦ ἐνήγοντο· καὶ ἔχαιρον τῷ πνεύματι, τοιαῦτα σοι ἀναφωνοῦντες.

Χαῖρε τὸ θεάτρον τῶν Ἀγγέλων. Χαῖρε τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων.

Χαῖρε οὐρανίων Δυνάμεων ἥδυσμα. Χαῖρε ἐπιγείων βροτῶν ἀγαλλίαμα.

Χαῖρε ὅτι δόξα γέγονας οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς.

Χαῖρε ὅτι χαρὰν ἤνεγκας καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς.

Χαῖρε τοῦ ἄνω κόσμου, ἐντρύφημα ὡραῖον.

Χαῖρε τοῦ κάτω κόσμου, σεμνολόγημα θεῖον.

Χαῖρε γλυκὺ τῶν νόων ἀγλάϊσμα. Χαῖρε ἡδὺ ψυχῶν ἐγκαλώπισμα.

Χαῖρε δι' οὗ ἡ ἐκκλησία χαίρει. Χαῖρε δι' οὗ πᾶς ὁ κόσμος χορεύει.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Σύστημα τῶν Δαιμόνων καθορῶντες σε μάρτυς, νικήσαντα αὐτοὺς ἐν τοῖς ἄθλοις τὴν ἥτταν αὐτῶν ὀλολυγμῷ, πικρῶς ἐθρήνουν, καὶ ταῦτα ἔλεγον, πῶς ὁ σαρκοφόρος ἄσαρκος ἐνίκησε καὶ Θεῷ ψάλλει Ἀλληλούια.

Τρόπαιον ἀνεστήσω καὶ παγκράτιον μέγα, ἑλλήνων κατὰ πάσης τῆς πλάνης· Διὸ καὶ τροπαιοφόρος ὀνομάζει, σὺ μόνος Μάρτυς Γεώργιε· ὅπερ ἡμεῖς θαυμάζοντες, ἐφύμνια βοῶμεν ταῦτα.

Χαῖρε δαιμόνων ὁ καταλύτης. Χαῖρε Ἑλλήνων ὁ καθαιρέτης.

Χαῖρε ὁ συντρίψας τὰ ἄψυχα εἴδωλα. Χαῖρε ὁ ἐλέγξας αὐτῶν τὸ μηχάνημα.

Χαῖρε ὅτι ἐθριάμβευσας ἐξουσίας καὶ ἀρχάς.

Χαῖρε ὅτι τοῖς σοῖς αἵμασιν, ἔπνιξας Λευιαθάν.

Χαῖρε ὁ τῆς ἀπάτης πυρὰν κατασβέσας.

Χαῖρε πολυθεΐας πλατυσμὸν ὁ συστείλας.

Χαῖρε πρηστήρ, βωμῶν φλογερώτατε. Χαῖρε τυφῶν, ξοάνων σφοδρότατε.

Χαῖρε δι' οὗ ὁ Σατανᾶς οἰμώζει. Χαῖρε. δι' οὗ ἑλληνισμὸς στενάζει.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Ὑπαντῶσιν, ὦ μάρτυς, τῇ ἁγίᾳ ψυχῇ σου, τὰ τάγματα ἁγίων ἁπάντων, ἀνερχομένῃ εἰς τοὺς Οὐρανούς, καὶ μετὰ ἀγγέλων τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, Θεῷ ἠλάλαζον, ἐν εὐφροσύνῃ ψάλλοντες συμφώνως· Ἀλληλούια.

Φῶς τὸ ἄδυτον βλέπεις, τῆς ἁγίας Τριάδος, ἀμέσως ὦ Γεώργιε μάρτυς καὶ χαίρεις νῦν τὴν ὄντως χαράν, ἀτελεύτητον τε καὶ ἀνεκλάλητον δι' ἆθλα, ἃ ὑπέμεινας, ὑπὲρ αὐτῆς, δι' ὃ βοῶ σοι.

Χαῖρε ζωῆς τρυφῶν ἀθανάτου. Χαῖρε φωτὸς μετασχὼν ἀρρήτου.

Χαῖρε τῶν ἄυλων ἀγγέλων συνόμιλε. Χαῖρε τῶν ἁγίων ἁπάντων ὁμόσκηνε.

Χαῖρε ὅτι πρὶν συνέπαθες τῷ πεπονθότι Χριστῷ.

Χαῖρε ὅτι συνδεδόξασαι, νῦν δοξασθέντι αὐτῷ.

Χαῖρε ὁ βασιλείας οὐρανῶν ἀπολαύσας. Χαῖρε τῆς αἰωνίου, δόξης ὁ κοινωνήσας.

Χαῖρε φορῶν ἀμάραντον στέφανον. Χαῖρε λαβὼν κατὰ χάριν θέωσιν.

Χαῖρε Θεοῦ, ἄληκτε κληρονόμε. Χαῖρε Χριστοῦ, θεῖε συγκληρονόμε.

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Χάριν εἴληφας μάρτυς, ἐκ Θεοῦ τοῦ ἰᾶσθαι, τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων· δι' ὃ παράσχου ταύτην ἡμῖν, τοῖς σοῖς νεωκόροις, καὶ κατ' ἀμφοτέρων πάσχουσιν, ἀλλὰ κράζουσι Θεῷ τὸν τερπνὸν ὕμνον. Ἀλληλούια.

Ψάλλοντές σου τὴν μνήμην, καὶ τὴν ἄθλησιν μάρτυς κροτοῦντες ἱεραῖς μελῳδίαις, σὲ ἀνευφημοῦμεν ἐκ ψυχῆς, ὡς θερμὸν προστάτην,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

κόσμου καὶ φύλακα, καὶ ἄσμασιν, ὡς χείλεσιν, ἅπαντες προσπτυσώμεθά σε.

Χαῖρε πτωχῶν ὁ ἄσυλος πλοῦτος. Χαῖρε χειρῶν ὁ μέγας προΐστωρ.

Χαῖρε εὐεργέτα πιστῶν πολυποίκιλε. Χαῖρε ἀσθενούντων ἰατρὲ ἀδάπανε.

Χαῖρε ὅτι πᾶσιν ἅπαντα γίνει διὰ τὸν Χριστόν.

Χαῖρε ὅτι κόσμον ἅπαντα, ἐλευθεροῖς τῶν δεινῶν.

Χαῖρε τῶν ἐν ἀνάγκαις ὁ ταχὺς ἀντιλήπτωρ.

Χαῖρε τῶν θλιβομένων, ὁ ὀξὺς παρακλήτωρ.

Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτε. Χαῖρε ροὴ χαρίτων ἀένναε.

Χαῖρε ναὲ τοῦ ἐν Λύδδῃ τὸ θαῦμα. Χαῖρε κοινέ, πρεσβευτὰ καὶ μεσῖτα·

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Ὦ Γεώργιε μάρτυς, τὸ γλυκὺ πιστοῖς πᾶσι, καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα ὑπάρχων, ἐφύμνιον τοῦτο τὸ βραχύ, ὃ προσφέρομέν σοι εὐμενῶς, πρόσδεξαι, καὶ ἐκ παντοίας ρύσαι περιστάσεως, τοὺς μελῳδοῦντας

Ἀλληλούια.

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Περιέχον ὁμοῦ καὶ μερικῶν θαυμάτων διήγησιν

Αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, διὰ ἄλλο δὲν γίνονται, παρὰ μόνον διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ ὄχι διὰ νὰ ἑορτάζωμεν οἱ Χριστιανοὶ, διὰ νὰ ἔχωμεν ἄδειαν νὰ περιδιαβάζωμεν, ἢ νὰ πολυτρώγωμεν, ἢ νὰ πολυπίνωμεν, δὲν πανηγυρίζομεν δι' αὐτὸ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν ἄδειαν νὰ προστρέχωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀκούωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ λαμβάνωμεν μισθὸν ἀπὸ τοὺς ἑορταζομένους Ἁγίους· διὰ τοῦτο ἀργοῦμεν ἀπὸ πᾶσαν δουλείαν, καὶ ἔχομεν ἑορτὴν καὶ σχόλην, ἐκείνην τὴν ἡμέραν· ὁμοίως καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν διὰ τοῦτο ἔχομεν ἑορτὴν καὶ σχόλην, διὰ νὰ συναχθοῦν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀκούσωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ γνωρίσωσι τίς εἶναι ὁποῦ ἑορτάζει σήμερον, ἢ τὶ ἔργα ἔκαμε, καὶ πῶς ἔπαθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τώρα τὸν τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν. Ἡμεῖς γοῦν, Ὀρθοδοξότατοι Χριστιανοὶ, ὁποῦ ἀγαποῦμεν νὰ τύχωμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μὴν ἀγανακτήσωμεν ποτὲ ἑορτάζοντες καὶ πανηγυρίζοντες, ὅτι οἱ ἅγιοι ὁποῦ ὑμνοῦνται καὶ δοξάζονται ἀπὸ ὑμᾶς ἀείποτε μᾶς ἐπιτηροῦν καὶ μᾶς διαφυλάττουν, καὶ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν, ὥσπερ καὶ ὁ σημερινὸς μεγαλομάρτυς Γεώργιος μέγας προστάτης καὶ βοηθὸς τοῦ χριστιανικοῦ γένους, ὁ ἕτοιμος ἀκροατὴς τῶν ἐπικαλουμένων αὐτόν, ὁ ἀστὴρ τῆς λαμπρότητος, ὁποῦ ἔχυσε τὸ αἷμά του διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ τὸν ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Διὰ ταύτην τὴν ἑορτὴν ἐμαζόχθημεν σήμερον καὶ ἡμεῖς εὐσεβεῖς χριστιανοί· αὐτὸν δοξάζομεν σήμερον αὐτὸν ἐπαινοῦμεν, αὐτὸν ἐγκωμιάζομεν, ἀπὸ αὐτὸν ζητοῦμεν χάριν καὶ ἔλεος, αὐτὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς διαφυλάττῃ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα, ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἀπὸ πᾶν κακὸν ὅπου ἔρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτου τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαύματα βούλομαι καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς νὰ διηγηθῶ μὲ ἀκρίβειαν ὅτι φοβοῦμαι νὰ μὴν ἀφήσω τίποτες ἀδιήγητον, καὶ ἔχω τὴν ἁμαρτίαν εἰς αὐτό· πλὴν θὰ θαρρεύσω πρῶτον μὲν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, καὶ δεύτερον εἰς τὴν εὐχὴν τῆς αὐθεντίας σας νὰ ἀρχίσω νὰ διηγῶμαι. Παρακαλῶ δὲ τὴν ἀντίληψίν σας νὰ ἀκούσητε μὲ ὅλην σας τὴν καρδίαν διὰ νὰ καταλάβητε τοὺς λόγους μου καὶ νὰ λάβητε καὶ μισθὸν ἀπὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Διοκλητιανὸς ὁ τῶν Ρωμαίων βασιλεύς, ὡσὰν ἐπῆρεν ἀναξίως τὸ στέμμα τῆς βασιλείας. καὶ πρῶτος ἔγεινε τῶν ἄλλων ἀφεντάδων, καὶ ὅλον τὸν κόσμον ὑπέταξε εἰς τὴν βασιλείαν του, εἶχε καὶ πολλὴν ἔννοιαν πῶς νὰ τιμᾷ τὰ εἴδωλα καὶ πῶς νὰ κάμνῃ τὸ θέλημα τῶν ἑλληνικῶν θεῶν καὶ πῶς νὰ χαίρεται καὶ νὰ εὐφραίνεται εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν Θεῶν του· τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τὸν λεγόμενον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Θεόν, ἐκεῖνον τὸν ἐτίμα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ποτὲ δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ μαντεῖον αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Θεοῦ νὰ μαντευθῇ διὰ χρείαν του, καὶ εἶπέ του ὁ δαίμονας ὁποῦ ἐκατοίκει ἐκεῖ, ὅτι οἱ δίκαιοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν γῆν, αὐτοὶ τὸν ἐμποδίζουν νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν· ὡς πλανεμένος δὲ ὁποῦ ἦτο ὁ μιαρὸς βασιλεύς, μὲ πολλὴν σπουδὴν ἐγύρευε νὰ μάθῃ ποῖοι εἶναι οἱ δίκαιοι, ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μαντείου εἶπεν ὅτι οἱ λεγόμενοι χριστιανοί, αὐτοὶ εἶνε οἱ δίκαιοι τῆς γῆς· ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε, πολλὰ ἐδαιμονίσθη διὰ τοὺς χριστιανούς, καὶ ἄρχισε νὰ κάμνῃ διωγμὸν κατὰ τῶν ριστιανῶν· καὶ παρευθὺς ὅσαις φυλακαῖς ἦτον, ὅσα κριτήρια καὶ καταγώγια ὅλα ἐγέμισαν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, καὶ ἄλλους μὲν ἐθανάτωσαν πάραυτα, ἄλλους ἐπαίδευσαν, ἄλλους ἔπιαναν μὲ τὸ καλὸν διὰ νὰ τοὺς γυρίσουν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν· καὶ σχεδὸν εἰπεῖν καθ' ἡμέραν ἐγίνοντο φόνοι καὶ αἱματοχυσίαι τῶν χριστιανῶν· καὶ αὐτὰ μὲν ἐγένοντο εἰς τὰς ἄλλας πόλεις καὶ τόπους, οἱ δὲ χριστιανοὶ ὅπου ἦτον εἰς τὴν Ἀνατολὴν πλῆθος πολύ, ἔκαμναν σύγχυσιν καὶ μεγάλην ἀνακάτωσιν. Τότε οἱ αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς ἔστειλαν γράμματα καὶ εἰς τὸν βασιλέα Διοκλητιανὸν καὶ ἔγραψαν ἔτσι. Ἡμεῖς δοῦλοι σου βασιλεῦ, καὶ αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς, προσκυνοῦμέν σε πολλά· ἐδῶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν εὑρίσκονται πλῆθος πολὺ χριστιανοί, καὶ ἐναντιοῦνται εἰς τὸν ὁρισμόν σου, καὶ δὲν προσκυνοῦν τὰ εἴδωλα, λοιπὸν ὥρισαι ἡ βασιλεία σου, ἢ νὰ εἶναι εἰς τὴν πίστιν του κάθε ἕνας ἢ δὲν ἠξεύρωμεν τί νὰ γένῃ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς εἶδε τὰ τοιαῦτα γράμματα, ἐσυλλογίζετο, τί νὰ κάμῃ· τέλος ἐφάνηκέ του καλὴ βουλὴ νὰ μιλήσῃ τοὺς αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἔλθουν νὰ συμβουλευθῇ μετ' ἐκείνους τί μέλλει νὰ γένῃ. Ἔστειλε γοῦν ὁρισμούς, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσυνάχθησαν ὅλοι τους. Τότε ἐκάθησαν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὥρισε ὁ βασιλεὺς νὰ εἰπῇ καθ' ἕνας τὸν λόγον του, καὶ ὅλοι τους ἐσύντυχαν καὶ εἶπον τὴν γνώμην τους. Μετὰ ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ λέγει. Ἄλλο τίποτε, φίλοι μου, δὲν εἶναι τιμιώτερον εἰς τὸν κόσμον· εἴτις δὲν τιμᾷ τοὺς Θεοὺς νὰ λαμβάνῃ παιδεύσεις μεγάλαις· ἐὰν γοῦν θέλητε νὰ ἦσθε φίλοι μου, καὶ ἀγαπᾶτε νὰ ἔχητε τὴν τιμὴν ὁποῦ σᾶς ἐχάρισα, αὐτὸ σπουδάζετε, αὐτὸ ἀγωνισθῆτε ὅλοι σας, πῶς νὰ χαθοῦν οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διὰ νὰ πληθύνῃ καὶ ὁ ἑλληνισμός, καὶ οἱ θεοὶ νὰ τιμηθοῦν καὶ νὰ δοξασθοῦν καὶ νὰ χαροῦν περισσότερον. Τότε ἀπεκρίθησαν ὅλοι οἱ αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἶπον. Ἀμήν, βασιλεῦ, ὁ ὁρισμός σου νὰ γένῃ. Παρευθὺς ἐχάλασεν ἡ συμβουλή τους, καὶ εἶπον νὰ κάμουν πάλιν δευτέραν καὶ τρίτην συμβουλήν, καὶ κάθε ἀφέντης νὰ πάρῃ ὁρισμοὺς καὶ νόμους εἰς τὸ κάστρον του.

Εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτο ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος νέος τὴν ἡλικίαν ὡς εἴκοσι χρονῶν, εὐγενὴς εἰς τὸ γένος καὶ πλούσιος πατρόθεν, εὐσεβὴς χριστιανός· ἡ δὲ πατρίς του ἦτο ἡ Καπαδοκία, καὶ ἦτον δέκα

χρονῶν ὅταν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του· ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ του ἐμαρτύρησεν· ἡ δὲ μητέρα του ἐπῆρε τὸν μικρὸν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Παλαιστίνην τὴν πατρίδα του· ἐκεῖ εἶχε καὶ περισσὰ κτήματα. Ὅταν δὲ ἀνετράφη δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ἔγινε στρατιώτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ μετὰ στρατιωτικὴν τάξιν ἔγεινε σημαιοφόρος. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ του, καὶ ὅταν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐπῆρε βίον πολύν, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν βασιλέα, ζητῶντα μεγαλητέραν τιμὴν καὶ ἀξίαν· ἔλαχε καὶ αὐτὸς τότε εἰς τὰς ἡμέρας ὁποῦ ἐσυνάχθησαν οἱ αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς, ὡς τὸ προεῖπα· καὶ ὡς εἶδεν, ὅτι βούλονται οἱ αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ πάρουν ὁρισμοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπροτίμησε νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὅτι εἶνε Χριστιανός· καὶ παρευθὺς πωλεῖ τὰ ὅ,τι εἶχε, καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχούς· τοὺς σκλάβους ὅπου εἶχεν ἠλευθέρωσε, καὶ εἴ τι τὸν ἐφάνη καλὸν ἔκαμε πάραυτα. Καὶ τὴν τρίτην φορὰν ὁποῦ ἐσυνάχθησαν οἱ αὐθεντάδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ γράψουν τοὺς ὁρισμούς, ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ συνεδρίου, καὶ λέγει· ἕως πότε, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες, νὰ κάμνετε τὸν πόλεμον αὐτὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν; εἶσθε συνειθισμένοι νὰ εἰρηνεύετε καὶ νὰ ἔχετε ἀγάπην μὲ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τώρα τίνος ἕνεκεν ἀγαπᾶτε τοὺς πολέμους καὶ τὰ σκάνδαλα καὶ θέλετε νὰ χύνετε αἷμα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ νὰ παιδεύετε ἔθνος εὐσεβὲς καὶ ὀρθόδοξον νὰ ἀναγκάσετε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ πιστεύσουν τὰ εἴδωλα; μὴ πλανᾶσθε, μὴ τυφλώνεσθε ψυχικὰ καὶ σωματικά· ὁ Χριστὸς εἶνε μοναχὸς Θεός, αὐτὸς εἶνε μοναχὸς Αὐθέντης· ἀπ' αὐτὸν ἔγειναν τὰ πάντα, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἶνε στερεωμένα· λοιπὸν καὶ σεῖς μάθετε τὴν εὐσέβειαν καὶ παύσετε νὰ παιδεύετε τοὺς εὐσεβεῖς.

Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Μάρτυς· οἱ δὲ αὐθεντάδες ἐκύτταξαν τὸν βασιλέα τί θέλει εἰπεῖ, καὶ ὁ βασιλεὺς θυμωμένος περισσὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἀποκριθῇ, μόνον ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας του Μαγνέντιον τὸ ὄνομά του, νὰ ποιήσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Μαγνέντιος κράζει τὸν Ἅγιον πλησίον, καὶ λέγει του. Εἰπέ μας, Γεώργιε, τί ἦτον ἡ ἀφορμήσου νὰ παρουσιασθῇς σήμερον; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἡ ἀλήθεια μὲ ἠνάγκασε· λέγει τον ὁ Μαγνέντιος. Καὶ τίς εἶνε ἡ ἀλήθεια; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη δεύτερον. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅπου διώκεται σήμερον ἀπὸ ἐσᾶς. Λέγει του ὁ Μαγνέντιος. Τὸ λοιπὸν καὶ σὺ Χριστιανὸς εἶσαι; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Δοῦλος εἶμαι τοῦ Χριστοῦ μου, διὰ τοῦτο ἐθάρρευσα εἰς τὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἦλθα νὰ σᾶς ἐλέγξω καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς αὐτὰ ὅλα σύγχυσις μεγάλη ἔγεινε τοῦ πλήθους καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε τοὺς διαλαλητὰς νὰ καταπραΰνωσι τὸν λαόν. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐγύρισε καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον. Ἐγὼ ἀπὸ πολλοῦ θαυμάζοντας τὴν εὐγένειάν σου καὶ τὴν ἡλικίαν ὡς τιμημένην σὲ ἐτίμησα καὶ σὲ ἐδόξασα, καὶ τώρα μὴ βάνοντας εἰς τὸν νοῦν μου τοὺς λόγους σου, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ὁποῦ ἔχω εἰς ἐσένα, καὶ διὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν δύναμιν ὁποῦ ἔχεις, ὡσὰν πατέρας σὲ συμβουλεύω τὸ καλλίτερον, καὶ λέγω σε, νὰ μὴ θελήσῃς νὰ ἀφήσῃς τὴν τάξιν σου, καὶ τὴν τιμήν σου τὴν πολλήν, καὶ νὰ παραδώσῃς τοιοῦτον ὡραιότατον κορμὶ εἰς τὰ βάσανα καὶ τιμωρίας, ἀμὴ ἔλα καὶ θυσίασε εἰς τοὺς θεούς, νὰ σὲ ἀνταμείψω μὲ περισσοτέραν τιμὴν καὶ νὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΤΗΣ

τιμηθῇς παρὰ πάντας τοὺς συμπαθισμένους μου. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπεκρίθη. Ἄμποτες ἐσύ, ὦ βασιλεῦ, νὰ ἤθελες γνωρίσῃ τὸν Θεόν, ὅπου σὲ λέγω, νὰ θυσιάσῃς μὲ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ τότε αὐτὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ εἰς πολλὴν τιμὴν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· διότι αὐτὴ ἡ βασιλεία ὅπου ἔχεις ἐσὺ γλήγορα φθείρεται, καὶ ἀφανίζεται, καὶ καμμίαν ὠφέλειαν δὲν δίδει εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὴν ἔχουν· τέτοιας βασιλείας τιμὴ δὲν δύναται νὰ μὲ ταπεινώσῃ ἐμένα, μηδὲ εἶνε κάμμία παίδευσις τῆς τοιαύτης ἐξουσίας, νὰ δυνηθῇ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Μάρτυρος, ὁ βασιλεὺς ὅλως θυμωμένος προστάζει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ κοντάρια τους, καὶ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὴν φυλακήν· ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ κοντάρια ἐκεῖνα τῶν ὑπηρετῶν, ἔπιασε μόνον τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ πολλὰ ἐγύρισαν ὀπίσω τὸ σίδηρο ὥσπερ μολύβι. Ὑπῆγαν λοιπὸν πάραυτα οἱ στρατιῶται εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἄπλωσάν τον κατὰ γῆς καὶ τὰ μὲν ποδάρια του τὰ ἐσφάλισαν εἰς τὸ ξύλον, ἐπάνω δὲ εἰς τὸ στῆθός του ἔβαλαν μίαν πέτραν μεγάλην καὶ βαρεῖαν, ὅτι οὕτω διέταξεν ὁ βασιλεύς, καὶ οὕτω ἀπόμεινεν ὁ Ἅγιος ἕως τὴν αὐριανὴν ἡμέραν εὐχαριστῶντας τῷ Θεῷ. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ εὔγαλάν τον ἀπὸ τὴν φυλακήν, καὶ βλέποντάς τον κατακομμένον ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πέτρας, ἄρχισε καὶ τῷ ἔλεγεν. Ἄρα, Γεώργιε, ἦλθες εἰς μετάνοιαν ἀπὸ τὴν χθεσινήν σου τόλμην; ἢ πάλιν στέκεσαι εἰς αὐτήν; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἂν νομίζῃς, ὦ βασιλεῦ, ὅτι τόσον ἔγεινα ἐγὼ δειλός, ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν τιμωρίαν, μᾶλλον δὲ παιγνίδιον, νὰ παραδώσω ἐγὼ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου, προτήτερα ἤθελες ἀποστάσει ἐσὺ παιδεύοντας παρὰ ἐγὼ ὑπομένοντας. Λέγει του ὁ βασιλεύς. Ἐγὼ νὰ σὲ παραδώσω εἰς παιγνίδια τοιαῦτα, ὁποῦ νὰ σὲ ξενιάσουν γλήγορα ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωήν· πάραυτα ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν ἕνα μέγαν τροχόν, ὁ ὁποῖος εἶχε μπηγμένα ὁλόγυρα ξίφη μεγάλα, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔδεσαν τὸν Ἅγιον· ἦτο δὲ ὁ τροχὸς ἐκεῖνος κρεμασμένος ὑψηλά, καὶ ὑποκάτω του εἶχε σανίδια στρωμένα καὶ εἰς τὰ σανίδια ἐκεῖνα ἦσαν μπηγμένα περώνια περισσά· ἄλλα μὲν ἦσαν ἴσα καὶ ξαντά, ἄλλα δὲ στραβὰ ὥσπερ ἀγκίστρια, ἄλλα δὲ πλατέα ὥσπερ μαχαίρια· ὅταν γοῦν ἤθελε γυρίσει ὁ τροχὸς νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὰ σανίδια ὁποῦ εἶχαν τὰ ξίφη, κατέκοπταν τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου εἰς λεπτὰ τεμάχια. Ὁ δὲ Ἅγιος πρῶτα μεγαλοφώνως, μετὰ ταῦτα δὲ νοερῶς εὐχαρίστα τὸν Θεόν.

Τότε ὁ μιαρώτατος βασιλεὺς Διοκλητιανός, χαρούμενος εἰς τὴν παίδευσιν τοῦ Ἁγίου καὶ ἀναγελῶντας τὴν ἀνδρείαν του, λέγει· Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου, Γεώργιε, καὶ δὲν σὲ βοηθεῖ, ἀμὴ σὲ ἀφίνει καὶ παιδεύεσαι τοιουτοτρόπως; αὐτὸ εἶπεν ὁ βασιλεύς, καὶ ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ κάμῃ θυσίαν· καὶ παρευθὺς μὲ τὸν λόγον τοῦ βασιλέως συνεφιὰ μεγάλη ἔγεινε, καὶ βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς περισσαῖς, καὶ φωνὴ ἠκούσθη οὐρανόθεν ὁποῦ ἔλεγε. Μὴ φοβοῦ, Γεώργιε, ἐγὼ μετ' ἐσένα εἶμαι· καὶ μὲ τὴν φωνὴν ἔγεινεν ἔξαστερία καὶ εἰς θαῦμα πολὺ ἐφάνη ὁ Ἅγιος λυτὸς ἀπὸ τὸν τροχὸν καὶ ὁλοῦγινος· ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐπῆγε φανερὰ καὶ ἐμπροστὰ εἰς ὅλους καὶ ἔλυσέ τον ἀπὸ τὸν τροχὸν ἐκεῖνον. Τότε ἐπῆραν τὸν Ἅγιον οἱ στρατιῶται καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν βωμὸν ἐκεῖνον, καὶ ἔστησάν τον ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τὸν εἶδεν ὅλος ἔγεινεν ἔξω τοῦ νοῦ του, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ εὑρεθέντες εἰς τὴν θυσίαν ὑπερεκπερισσοῦ ἐθαύμασαν· καὶ πρῶτον μὲν εἶπον ὅτι ἄλλος εἶναι ὅμοιός του· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλεγον ὅτι φάντασμα εἶνε. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔκραξε μεγαλοφώνως. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γεώργιος. Δύο δὲ ἄνθρωποι τῶν τότε εὑρεθέντων Ἀνατόλιος καὶ Πρωτολέων τὰ ὀνοματά τους, χιλίων στρατιωτῶν ἀφεντάδες, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ μεγαλοφώνως ἀνέκραξαν. Ἕνας εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς ὁ τῶε χριστιανῶν· καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς χωρὶς κάμμίαν ἐξέτασιν νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν ἔξω τοῦ κάστρου. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρουσιασθοῦν, καὶ ἡ βασίλισσα, Ἀλεξάνδρα ὀνόματι, ἐβουλήθη νὰ παρρησιασθῇ διὰ χριστιανή, καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς βασιλείας Μαγνέντιος δὲν τὴν ἄφησε διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως.

Γεμάτος ἀπὸ θυμὸν ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ προστάζει νὰ γεμίσουν ἕνα λάκκον ἀσβέστην, νὰ ρίψουν νερὸ καὶ νὰ βάλλουν μέσα τὸν Ἅγιον καὶ νὰ κάμῃ τρία ἡμερονύκτια διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὔτε κόκκαλο. Ἐπῆραν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὸν λάκκον, αὐτὸς δὲ πηγαίνων ἐπροσηύχετο μεγαλοφώνως οὕτως. Ὁ βοηθὸς τῶν θλιβομένων, ἡ ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπάκουσον τὸν δοῦλόν σου καὶ ἐλέησόν με καὶ σῶσόν με ἐκ τῶν παγίδων ὅπου μοῦ ἐπῆλθον· δός μοι ἕως τέλος τῆς ζωῆς μου νὰ φυλάξω τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἵνα μὴ εἴπωσιν οἱ ἐχθροί μου ποῦ ἔστιν ὁ Θεός μου, δεῖξον τὴν δύναμίν σου καὶ δόξασε δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ λύτρωσέ με ἐκ τῶν βασάνων ὡς ἔσωσας τοὺς τρεῖς παῖδας ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς Βαβυλῶνος, ὅτι σὺ εἶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε τὸν Σταυρόν του καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸν λάκκον ὑμνῶν τὸν Θεόν.—Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Διοκλητιανὸς ἐπρόσταξε τινὰς στρατιώτας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν λάκκον καὶ νὰ πάρουν ὅ,τι κόκκαλα ἀπέμειναν τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ τὰ ἐνταφιάσουν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπῆγαν, ὦ τοῦ θαύματος, βλέπουν τὸν ἅγιον ζωντανὸν ἔχοντα τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευχόμενον, ἰδὸν δὲ τὸ πλῆθος τὸν ἅγιον ἐφώναξεν. Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου· ὁ δὲ βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο ἔφερε τὸν ἅγιον ἔμπροσθέν του καὶ τοῦ λέγει· ἐγὼ νομίζω ὅτι διὰ νὰ δείξῃς τὰς μαγείας σου δι' αὐτὸ λέγεις ὅτι εἶσαι Χριστιανός. Ὁ ἅγιος λέγει· ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι, ἐὰν ἴδῃτε καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα, θὰ πιστεύσητε εἰς Χριστόν, ἐπειδὴ δὲ μένετε εἰς τὴν πλάνην καὶ θεωρεῖτε μαγείαις τὰ θαύματα, λυποῦμαι καὶ δὲν καταδέχομαι νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. Ὁ Διοκλητιανὸς λέγει τώρα θὰ σοῦ κάμω μίαν βάσανον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς θὰ μᾶς ὁμιλήσῃς. Καὶ παρευθὺς φέρουν ὑποδήματα σιδῦρᾶ μὲ περώνια γεμάτα, ἔπειτα τὰ ἔκαυσαν καὶ τὰ ἐφόρεσαν τοῦ ἁγίου, καὶ σπρόχνοντες καὶ δέρνοντες τὸν ἅγιον ἔλεγε, τί γρήγορα ὅπου τρέχεις Γεώργιε· ὁ δὲ περιγελῶντας τὸν ἅγιον ἔλεγε, τρέχε, Γεώργιε ἵνα φθάσῃς εἰς τὸ ποθούμενον· ἅγιος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, τρέχε, Γεώργιε ἵνα φθάσῃς εἰς τὸ ποθούμενον· εἰς δὲ τὸν Θεὸν ἔλεγεν· ἔπιδε ἀπὸ τοὺς Οὐρανούς, ὁ Θεός, ἰδὲ τὸν κόπον μου, καὶ ἄκουσον τοὺς στεναγμοὺς τοῦ πεπαιδευμένου δούλου σου, ὅτι ἐπληθύνθησαν οἱ ἐχθροί μου καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με διὰ τὸ ὄνομά σου καὶ ἰάτρευσόν με διότι ἐταράχθησαν τὰ κόκκαλά μου, ἵνα μὴ εἴπωσιν οἱ ἐχθροί μου ὅτι μὲ ἐξεδικήθησαν. Ταῦτα προσευχηθεὶς ὁ

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΛΑΙΟΣΤΡΑΣ

ἅγιος, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα· τὴν ἐπαύριον καθήσας ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ διέταξε νὰ φέρουν τὸν ἅγιον καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὑγιῆ τοῦ λέγει· εὐφροσύνην σοῦ ἐπροξένησαν τὰ ὑποδήματα, Γεώργιε; Ὁ ἅγιος εἶπε, ναί. Ὁ Διοκλητιανὸς εἶπεν· ἄφες, ἄθλιε, τὰς μωρολογίας καὶ θυσίασον εἰς τοὺς θεούς, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ χάσῃς τὴν ζωήν σου. Ὁ δὲ ἅγιος λέγει· μωρὲ καὶ ἄγνωστε, τὰς εὐεργεσίας καὶ τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ τὰς ὀνομάζεις μαντείας; Ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἐθυμώθη ὑπερβολικὰ καὶ προστάσσει νὰ τὸν δείρουν εἰς τὸ στόμα, λέγων. Μάθε νὰ τιμᾷς τοὺς βασιλεῖς, καὶ νὰ μὴ ὑβρίζῃς. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξε νὰ δείρουν τὸν ἅγιον μὲ βούνευρα ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε κόκκαλο γερό, ὁ δὲ ἅγιος δερόμενος ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν εἰς ἐπίτροπόν του Μαγνέντιον ὅτι αὐτὰ ὁποῦ κάμνει ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι μόνον ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ μαγείας ἔργα· ὁ δὲ Μαγνέντιος εἶπε, βασιλεῦ, ἐδῶ εἶναι ἕνας μάγος ὀνόματι Ἀθανάσιος διάταξον νὰ ἔλθῃ καὶ παρευθὺς ἔφεραν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ ἀκούσας τοῦ βασιλέως ἀμέσως ἔκαμε δύο μαγικὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα ἔφερε τὴν ἑπομένην ἡμέραν καὶ εἶπε· βασιλεῦ ἐὰν θέλῃς διὰ νὰ κάμῃ τὸ θέλημά σου ὁ Γεώργιος καὶ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του, διάταξε νὰ πίῃ ἀπὸ τοῦτο τὸ φαρμάκι καὶ ἐὰν δὲν σοῦ ἀκούσῃ, διάταξε νὰ πίῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο διὰ νὰ θανατοθῇ ἀμέσως· ὁ δὲ βασιλεὺς διέταξε τὸν ἅγιον καὶ ἔπιε τὸ ἓν ἀφοῦ προσηυχήθη πρῶτον, καὶ ὡ τοῦ θαύματος ἔμεινε ἀβλαβὴς καὶ περιεγέλα τὸ βασιλέα διέταξε καὶ τοῦ ἔδωκαν καὶ τὸ ἄλλο φάρμακον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐβλάβη καθόλου. Ὅλοι οἱ παρεστῶτες ἰδόντες τὸ θαῦμα ἐξεπλάγησαν καὶ μάλιστα ὁ μάγος Ἀθανάσιος διότι ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἅγιον. Ἕως πότε Γεώργιε, θὰ μᾶς βασανίζῃς μὲ τὰς τέχνας σου, καὶ θὰ κρύβεσαι ἀπὸ ἡμᾶς καὶ κατεφρόνησας τόσα βάσανα καὶ ἀπὸ τὰ φάρμακα δὲν ἐβλάβης; εἰπέ μας τὴν τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ σοῦ ἀκούσωμεν μετὰ προθυμίας. Τότε ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Βασιλεῦ ἐγὼ δὲν ἐφυλάχθην ἀπὸ ἀνθρωπίνους τέχνας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μου, ὅστις γνωρίζων τὴ ἰδικήν μας ἀσθένειαν μᾶς ἐδίδαξε λέγων· «μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι, καὶ ὅτι τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν δὲν θὰ χαθῇ καὶ θανάσιμόν τι ἐὰν πίητε, οὐ μὴ βλαφθῆτε» καὶ καθαρότερα, «τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει». Ὁ Διοκλητιανὸς εἶπε, καὶ ποῖα ἔργα εἶπεν ὁ Χριστός σας; ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν· Ἰατρείας τυφλῶν ἀσθενῶν, χωλῶν καὶ ἀναστάσεις νεκρῶν καὶ ἄλλα ὅμοια. Καὶ τί λέγεις εἰς αὐτά, Ἀθανάσιε, λέγει ὁ βασιλεύς. Θαυμάζω, βασιλεῦ, πῶς ἀκούεις τὰς μωρολογίας του, ἐνῶ ἡμεῖς μὲ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν πλεῖστα θαύματα καθ' ἑκάστην ἀπολαμβάνομεν, ἀλλ' ἀνάστασιν νεκρῶν, ὅπου λέγει αὐτός, δὲν τὴν ἠξεύρομεν ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεός του δύναται νὰ ἀναστήσῃ νεκρόν, θὰ γνωρίσωμεν ὅτι μέγαν Θεὸν προσκυνᾷ. Πλησίον τοῦ βασιλέως, ἕως ἑκατὸν βήματα ἦτον ἕνας ἕλληνος τάφος, τότε ὁ μάγος Ἀθανάσιος συνεννοηθεὶς μὲ τὸν Μαγνέντιον ὅστις εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα νὰ λύσῃ τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν ἅλυσον διὰ νὰ ἀναστήσῃ τὸν νεκρόν, λέγοντες τώρα, Γεώργιε, δεῖξον τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ σου διὰ νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Σεῖς ὦ Μαγνέντιε, εἶσθε πλανεμένοι, εἰς τὸν Θεόν μου ὅμως δὲν ἀδυνατεῖ καὶ τοῦτο, ὥστε ὄχι δι' ἐσᾶς ἀλλὰ διὰ

τὸν παρεστῶτα λαὸν θὰ γίνῃ τοῦτο, καὶ νὰ μὴ εἴπητε ὅτι μὲ μαγείας τὸ ἔκαμα.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἅγιος καὶ γονατίσας προσηύχετο νοερῶς μετὰ δακρύων, καὶ ἔπειτα μεγαλοφώνως, λέγων. Ὁ Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, ὁ Θεὸς κρατῶν τὰ πάντα, καὶ πάντα δύνασαι, ὅστις δὲν καταισχύνεις τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὑπάκουσον τοῦ δούλου σου εἰς τὴν ὥραν ταύτην, ὁ ὑπακούων εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν Ἁγίων σου Ἀποστόλων, ἐπάκουσον καὶ ἐμοῦ καὶ ἀνάστησον τὸν νεκρόν, ὅπως ἡ γενεὰ ἡ πονηρὰ αὕτη ἴδῃ σημεῖον ὅπου ζητεῖ καὶ πιστεύσωσι, ὅτι σὺ εἶσαι μόνος ὕψιστος εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ σοὶ εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος μεγάλη βροντὴ ἐγένετο ὅπου ἐφοβήθησαν ἅπαντες καὶ ἀμέσως ἀνέστη ὁ νεκρὸς καὶ ἵστατο ἐν μέσῳ τῆς λάρνακος. Οἱ δὲ παρεστῶτες ἀνέκραξαν μεγάλῃ φωνῇ. Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου. Ἰδὼν δὲ τὸ θαῦμα ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη, μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεγεν ὅτι ἀνέστησε διὰ μαγείας φάντασμα. Ὁ δὲ μάγος πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ἐζήτει συγχώρησιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς διέταξε τὸν λαὸν νὰ ἡσυχάσῃ, ἔπειτα λέγει, βλέπετε τὴν πλάνην, ὦ ἄνδρες. Ὁ Ἀθανάσις συνεννοηθεὶς μὲ τὸν ὁμότροπόν του Γεώργιον δὲν τοῦ ἔδωκε φάρμακα βλαβερά, ἀλλὰ μᾶλλον ὠφέλιμα καὶ διὰ νὰ δείξουν καὶ τὰς μαγείας των εἶπον ὅτι ἦτο νεκρὸς εἰς τὸν τάφον, ἐνῷ ἦτο ζωντανὸς καὶ κατὰ φαντασίαν τὸν ἀνέστησαν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ φονεύσουν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν ἀναστηθέντα ἄνθρωπον, χωρὶς καμμίαν ἐξέτασιν, ἢ ἐρώτησιν, ὅτι φανερὰ ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν διὰ Θεὸν ἀληθινόν. τὸν δὲ ἅγιον νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν δέσουν δυνατά, αὐτὸς δὲ ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ παλάτιόν του νὰ συλλογισθῇ τὶ μέλλει γενέσθαι. Φερόμενος γοῦν ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακήν, εὐχαρίστει τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγε χαρούμενος. Δόξα σοι, Δέσποτα Κύριε, ὅπου δὲν ἐντροπιάζεις ἐκείνους ὅπου θαρροῦν εἰς ἐσέ· εὐχαριστῶ σε, ὅτι μοῦ ἐπήκουσας καὶ ἐπλήρωσας τὸ ζήτημά μου· ἀλλὰ ἀξίωσέ με, Χριστὲ ὁ Θεός μου, ὀγλήγωρα νὰ ἔλθω πρός σε, νὰ καταισχύνω τελείως καὶ τὸν Διάβολον καὶ τὰς τέχνας του. Ἐκεῖ γοῦν εἰς τὴν φυλακὴν ὅσοι ἐπίστευσαν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου ἐπήγαιναν καὶ ἔδιδαν ἄσπρα εἰς τοὺς φύλακας καὶ ἐσέβαιναν μέσα εἰς τὸν ἅγιον, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ ποδάριά του, ἄλλοι μὲν ἰατρεύοντο ἀπὸ ἀσθενείας ἄλλοι δὲ ἐδιδάσκοντο τὴν ὀρθοδοξίαν, καὶ ἐστερεώνοντο εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἐστερεώνοντο εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας δὲ ἀπ' ἐκείνους Γλυκέριος ὀνόματι, ἦτο γεωργός, καὶ ὀργόνοντας ἐψόφισε τὸ ἕνα του βώδιον, καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ὡς πτωχὸς ὁποῦ ἦτον, ἔδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἦτο ὁ ἅγιος καὶ κλαίοντας ἔλεγε. Λυπήσου με τὸν πτωχόν, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνάστησε τὸ βῶδι μου· ὁ δὲ ἅγιος ἐγέλασεν ὀλίγον καὶ λέγει τον, σύρε εἰς τὸ χωράφι σου καὶ θέλεις τὸ εὕρῃ ζωντανόν. Ὑπῆγε γοῦν πάραυτα ὁ γεωργὸς Γλυκέριος καὶ εὗρε το ζωντανόν, ὡς τοῦ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ παρευθὺς ἔδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν πρὸς τὸν ἅγιον, λέγων. Ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἔπιασάν τον καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν Διοκλητιανόν· καὶ ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ τὸν ἐβγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρον καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν· ὅπερ καὶ ἔγεινεν ὡς ἐν συντόμῳ.

ΔΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡ

Τότε τινὲς τῶν ἀρχόντων τοῦ παλατίου εἶπον τῷ βασιλεῖ. Βασιλεῦ Διοκλητιανέ, ὁ Γεώργιος καθεζόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ἀνακατώνει τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων μὲ ταῖς μαγείαις του τοὺς ἔκαμε χριστιανούς, τὸ λοιπὸν ἂς καταπεισθῇ εἰς τὸν ὁρισμόν σου νὰ ζῇ, ἢ ἂν φανῇ ἐναντίον σου, ἂς θανατωθῇ τὸ γληγορώτερον· ὁ δὲ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν ἐπίτροπόν του Μαγνέντιον, ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὅτι αὔριον νὰ κάμῃς τελείαν ἐξέτασιν βασιλεῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Θεοῦ. Εἰς δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην προσευχόμενος ὁ ἅγιος ἀπεκοιμήθη καὶ εἰς ὀλίγον ἀποκοιμηθεὶς βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τον τὸν Χριστὸν ὅπου τὸν ἐφίλει, καὶ τοῦ ἔβαλε καὶ στέφανον εἰς τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἔλεγε. Μὴ φοβᾶσαι, Γεώργιε, ἀλλὰ θάρρει, διότι ἀπὸ τὴν σήμερον ἡμέραν ἀξιώθηκες νὰ βασιλεύῃς μὲ ἐμέ, λοιπὸν γλήγορα ἐλθὲ πρὸς ἐμέ, νὰ ἀπολαύσῃς καὶ τὰ ἡτοιμασμένα σοι ἀγαθά. Ὅταν ἐξύπνησε, κράζει τὸν φύλακα καὶ λέγει του. Μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ σέ, νὰ ἀφήσῃς τὸν σκλάβον μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ τὸν συντύχῳ παραμικρὸν λόγον. Ὑπῆγε γοῦν ὁ φύλακας καὶ εἶπεν εἰς τὸν σκλάβον τοῦ Ἁγίου, καὶ ἦλθε μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ λέγει του ὁ Ἅγιος· μὴ λυπᾶσαι τίποτε τέκνον μου, μόνον χαίρου, ὅτι ὁ Χριστός μας τώρα μὲ παραλαμβάνει, καὶ ὅταν ἀποθάνω νὰ πάρῃς τὸ κορμί μου, καὶ νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὴν Παλαιστίνην τὴν πατρίδα τῆς μητρός μου· καὶ σὺ φύλαττε τὴν πίστιν ὅπου εἶσαι διδαγμένος ἀπὸ ἐμὲ καὶ πίστευε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, τὸν Χριστόν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Μάρτυς καὶ ἔπειτα τὸν ἐφίλησεν. Ὁ δὲ παρανομώτατος βασιλεὺς τὸ ταχύ, ὅταν ἐξημέρωσεν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔξω τῆς Ἐκκλησίας νὰ κάμῃ τὴν ἐξέτασιν, ἔπειτα ὥρισε νὰ φέρουν τὸν Ἅγιον· καὶ ὅταν ἦλθε λέγει του ὁ βασιλεὺς μὲ πολλὴν ταπείνωσιν καὶ ἡμερότητα. Δὲν σὲ φαίνεται, Γεώργιε, φιλανθρωπία αὐτό, καὶ πολλὴ καλωσύνη ὁποῦ σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ καρτερῶ νὰ μετανοήσῃς καὶ δὲν σὲ θανατώνω· ναὶ μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, ἀπὸ τὴν νεότητά σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σου λυποῦμαι νὰ σὲ θανατώσω, ἀμὴ ἤθελα, ἐὰν ἐματαγύριζες, νὰ σὲ τιμήσω καὶ νὰ σὲ δοξάσω, καὶ νὰ σὲ κάμω συγκάθεδρον τῆς βασιλείας μου, εἰπέ μοι γοῦν καὶ σὺ τὴν γνώμην σου, τί βούλεσαι; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἔπρεπέ σοι βασιλεῦ αὐτὴν τὴν ἀγάπην, ὅπου δείχνῃς τώρα νὰ τὴν δείξῃς καὶ προτήτερα, καὶ νὰ μὴ μὲ ἤθελες βασανίσει τόσον περισσά. Καὶ ὁ βασιλεύς, ὡς ἤκουσε τὸν λόγον ἐχάρη καὶ λέγει πρὸς τὸν ἅγιον. Ἂν θέλῃς, Γεώργιε, νὰ γίνω πατέρας σου, κάμε μου τὴν χάριν αὐτὴν, καὶ μὴ κακιώσῃς τίποτε εἰς τοὺς πειρασμούς σου, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀνταμείψω πλουσιοπάροχα. Ὁ ἅγιος εἶπεν. Ἂν θέλῃς, βασιλεῦ, ἔλα νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸν ναόν, νὰ ἰδῶ τοὺς θεούς σου· καὶ παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ὥρισε τοὺς ἄρχοντάς του καὶ ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἔμβουν εἰς τὸν ναὸν καὶ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν χαράν του ἐπολυχρονοῦσαν τὸν βασιλέα. Ὅταν δὲ ἐμβῆκαν ὅλοι τους εἰς τὸν βωμὸν, καὶ ἐκαρτεροῦσαν νὰ ἴδουν, τί θέλει κάμει ὁ ἅγιος, αὐτὸς ἐσήκωσε τὸ χέρι του τὸ δεξιὸν πρὸς τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ λέγει. «Θέλεις σὺ εἴδωλον ἄψυχον νὰ λάβῃς, ὡς θεὸς ἀπὸ ἐμένα θυσίαν; Καὶ μετὰ τὸν λόγον ἔκαμε καὶ τὸν Σταυρόν του, τὸ δὲ δαιμόνιον ὅπου κατῴκει εἰς τὸ εἴδωλον μετὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε. Δὲν εἶμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ μηδὲ ἄλλος τινὰς ἀπὸ ἡμᾶς· μόνον

αὐτὸς, ὅπου κηρύττεις σύ, εἶνε Θεὸς ἀληθινός, ἡμεῖς δὲ εἴμαστε ἄγγελοι καὶ διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν μας ἐγίναμεν διαβόλοι, καὶ ἀπὸ τότε γελῶμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φθόνον μας, καὶ μᾶς προσκυνοῦσιν ὡς θεούς. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Τὸ λοιπὸν διατί στέκεσαι αὐτοῦ τώρα, ὅπου εἶμαι καὶ ἐγὼ δοῦλος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; Καὶ πάραυτα μὲ τὴν φωνήν, βοὴ καὶ σύγχυσις καὶ κλαύματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ εἴδωλα τοῦ βωμοῦ· καὶ αὐτὰ καταπεσόντα συνετρίβησαν εἰς λεπτὰ τεμάχια.

Τότε τινὲς τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἥρπασαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν βωμόν, καὶ δέροντες καὶ σπρώχνοντες, ἔβγαναν αὐτὸν ἔξω, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἔκραζον. Φόνευσε τὸν μιαρὸν αὐτὸν καὶ πλάνον, φόνευσέ τον, πρὶν χαλάσῃ καὶ τὸν ναὸν καὶ σὲ βα-

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

σιλεῦ. Εὐγάζοντας ὁ κόσμος τὴν φωνήν, ἠκούσθη ἡ βοὴ καὶ ἕως τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως· καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα πλέον δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατῇ τὴν πίστιν κρυφά, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῇ καὶ παρευθὺς τρέχει δρομαία εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μὴ δυναμένη σχίσαι τὸν κόσμον, ἔκραζε λέγουσα. Ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου βοήθει μοι, ὅτι σὺ μόνος εἶσαι Θεὸς ἀληθινός. Ἀφοῦ δὲ ἡσύχασεν ὁ κόσμος κράζει τὸν ἅγιον ὁ βασιλεὺς καὶ μετὰ πολλοῦ θυμοῦ τοῦ λέγει Αὐταὶ εἶνε αἱ ἀμοιβαί σου κακὴ κεφαλή; Ἔτσι ἔμαθες νὰ θυσιάζῃς τοῖς θεοῖς; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Ναί, ἀνόητε βασιλεῦ, ἔμαθα νὰ καταφρονῶ τοὺς θεούς σου· σὺ δὲ αἰσχύνθητι ὅτι ἔχεις τὴν ἐλπίδα σου εἰς τοιούτους θεούς, ὅπου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γλυτώσουν τὸν ἑαυτόν τους ἀπὸ τὸν ἀφανισμόν. Εἰς

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΡΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

τὴν ὥραν ὅπου ἔλεγεν ὁ ἅγιος τοὺς λόγους τούτους, ἰδοὺ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἔφθασε καὶ παρευθύς, ὡσὰν εἶδε τὸν ἅγιον δεδεμένον, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια του· καὶ τὸν μὲν ἅγιον εὐχαριστοῦσε, τὸν δὲ βασιλέα ὕβριζε καὶ τὰ εἴδωλα κατεγέλασεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς πρὸς αὐτὴν εἶπε. Τί σοῦ ἦλθεν Ἀλεξάνδρα καὶ ἐκολλήθης τὸν Μάγον αὐτὸν καὶ εὐγῆκες ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν θεῶν ; Ἡ βασίλισσα ἀπεκρίθη. Μιαρώτατε καὶ ἀσεβέστατε καὶ παρανομώτατε, βασιλεῦ ἐτυφλώθης, ἐσκοτίσθης, ἐπλανέθης καὶ δὲν πιστεύεις τὴν ἀλήθειαν, μηδὲ γνωρίζεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς ἀληθινός. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ἀπὸ τὸν θυμόν του καὶ ἀπὸ τὴν λύπην του, πῶς ἡ βασιλισσα τὸν ὕβρισεν, ἔγραψε κατὰ τοῦ ἁγίου καὶ τῆς βασιλίσσης τοιαύτην ἀπόφασιν. Τὸν Γεώργιον χριστιανὸν ὅπου κατεφρόνησε τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν καὶ ὕβρισε τοὺς θεοὺς καὶ εἰς τὸ τέλος ἐχάλασε καὶ τὰ εἴδωλά τους προστάσσω νὰ κόψετε τὴν μιαράν του κεφαλὴν ἀντάμα μὲ τὴν βασίλισσαν Ἀλεξάνδραν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὕτως ὥρισεν, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπῆραν τὸν ἅγιον καὶ τὴν βασίλισσαν σύροντες καὶ εὐγαλάν τους ἔξω τοῦ κάστρου· καὶ πηγαινάμενοι ἡ βασίλισσα, ηὔχετο καὶ μὲ τὸν νοῦν της ἐδόξαζε τὸν Θεόν· μεσοστρατὶς δὲ ἀπόστασε καὶ ἐζήτησε νὰ καθήσῃ, καὶ καθεζομένη εἰς μίαν πέτραν παρέδωκεν τὴν ἁγίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο εἶδεν ὁ μέγας Γεώργιος, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ μετὰ προθυμίας ἔτρεχε καὶ αὐτὸς τὸν δρόμον, ἵνα ταχέως ἀποκεφαλισθῇ· ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐσήκωσε τὰ χέρια του εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ προσηύχετο οὕτω.

Δοξασμένος νὰ εἶσαι, Θεέ μου, ὅπου ἠξιώθην καὶ ἐφύλαξα τὴν πίστιν μέχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ μὴ ἐνθυμηθῇς τὰ κακὰ ὅπου μοῦ ἔκαμαν οἱ ἐχθροί μου, ὅθεν συγχώρησέ τους καὶ δέξου καὶ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν καὶ ἀνάπαυσέ την μετὰ τῶν ἁγίων σου, καὶ εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά μου χάρισαι τὰ αἰτήματα αὐτῶν, ὅτι εὐλογητὸς εἶσαι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα ἐπροσευχήθη ὁ ἅγιος καὶ μετὰ χαρᾶς ἔσκυψε τὸν λαιμόν του καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἀπεκεφάλισαν· καὶ ἡ μὲν ἁγία τοῦ ψυχὴ παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ ἅγιόν του σῶμα τὸ ἐπῆρεν ὁ σκλάβος τοῦ ἁγίου, καὶ ὑπῆγεν το εἰς τὴν Παλαιστίνην, καθὼς τὸ ἐπαράγγειλεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακήν, καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμεν ἐκεῖ τὸ λείψανόν του, τυφλοὺς ὠμμάτωσε, κουλοὺς ἰάτρευσε, καὶ ἀσθενημένους ἐθεράπευσε. Τὸ μὲν γοῦν μαρτύριόν του αὐτὸ εἶνε εὐλογημένοι χριστιανοὶ, ὡς τὸ ἠκούσατε ἐν συντόμῳ· παρακαλῶ δὲ τὴν ἀντίληψίν σας, ἀκούσατε ἀκόμη τοὺς λόγους μου ὀλίγην ὥραν, διότι βούλομαι νὰ διηγηθῷ ἕνα δύο ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ τότε νὰ πληρώσω τὸν λόγον μου εἰς δόξαν Θεοῦ.

Εἰς τὸν τόπον τῆς Συρίας, εἰς κάστρον λεγόμενον Ράμελ ἐβουλήθησαν οἱ ἐντόπιοι χριστιανοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ κάμουν Ἐκκλησίαν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μεγάλην καὶ εὔμορφην, καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν εἶχε μάρμαρα διὰ στύλους καὶ διὰ πλάκες· λοιπὸν ἔστειλαν καράβι μεγάλο διὰ νὰ μαζώξῃ ἀπὸ κάθε τόπον μάρμαρα καὶ κιόνια διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ὑπῆγεν τὸ καράβιον καὶ ἐσύναξεν ὅθεν ηὗρε μάρμαρα ἐπιτήδεια. Εἰς ἓν κάστρον ἦτον μία χήρα γυναῖκα, καὶ ἀκούσασα ὅτι γίνεται ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς τὴν Ράμελ, ἠγόρασεν αὐτὴ ἕνα κιόνιον ὡραιότατον καὶ ὑψηλόν· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν καραβοκύρην τοῦ καρσβίου καὶ λέγει ιον. Παρακαλῶ σε, ἀφέντη καραβοκύρη, ἐκεῖ ὅποῦ πέρνεις τὰ ἀγορασμένα κιόνια, ἔπαρε καὶ τὸ ἰδικόν μου μὲ τὸν ναῦλόν του, καὶ παράδοσέ το εἰς τὸν γαὸν ἐκεῖνον νὰ εἶνε διὰ μνημόσυνον τῆς ψυχῆς μου· ὁ δὲ καραβοκύρης δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πάρῃ, μόνον εἶπε. Τὸ καράβι εἶναι γεμάτον καὶ πλέον ἄλλο δὲν χωρεῖ. Τὸ ταχὺ τὸ καράβι ἐκεῖνο ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ράμελ, καὶ ἡ γυνὴ ἀπὸ τὴν λύπην της ἔκλαιε περισσὰ καὶ ἐθρήνει καὶ διὰ τῆς νυκτὸς φαίνεται ὁ ἅγιος Γεώργιος εἰς τὸν ὕπνον της καὶ λέγει της. Τί κλαίεις γύναι ; ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη. Λυποῦμαι, πῶς δὲν ἐπῆρεν ὁ καραβοκύρης καὶ τὸ ἰδικόν μον κιόνιον, νὰ τὸ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Λέγει της ὁ ἅγιος. Καὶ ποῦ ἀγαπᾷς νὰ τὸ βάλουν ; ἀπεκρίθη ἡ χήρα, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας, ἀφέντη. Τότε λέγει της ὁ ἅγιος. Πιάσε ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰν, καὶ συμβοήθησέ με νὰ τὸ στείλω ἐγὼ ἕως ἐκεῖ. Ἐφάνη γοῦν τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ὕπνον της, ὅτι ὡσὰν νὰ τὸ ἐπιάσαν καὶ τὸ ἔρριξαν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ τὸ ταχὺ ἐπῆγεν εἰς τὸν λιμένα νὰ εὕρῃ τὸ κιόνιον· καὶ δὲν τὸ ηὗρε, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἁγίου, ὅπου ἐπῆγε τὸ κιόνιον διὰ θαλάσσης ἕως εἰς τὴν Ράμελ προτήτερα ἀπὸ τὸ καράβιον καί τινες ἄνθρωποι κατέβησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς θαλάσσης ἐκείνου τοῦ τόπου, καὶ ηὗραν τὸ κιόνιον ὅπου ἔγραφεν, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας νὰ τεθῇ τὸ κιόνιον τῆς χήρας· καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ μαστόροι, καὶ τὸ ἔθεσαν.

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα θαυμαστὸν καὶ παράδοξον ἀκούσατε τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Οἱ χριστιανοὶ ὅπου εἶναι εἰς τὴν Παφλαγονίαν ἔχουσι μεγάλην ἀγάπην καὶ πίστιν εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, καί ναοὺς περισσοὺς καὶ μεγάλους ἔκαμναν εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ κάθε χρόνον ἑώρταζον τὴν ἑορτήν του· καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀμάστριδος. Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον πλησίον τοῦ ποταμοῦ ὀνομαζομένου Ἰκιακὸς ἦτον εἰς τοὺς παλαιοὺς καιροὺς ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὸν ὁποῖον ναὸν, εἴ τις καὶ ἂν ἐπήγαινε μετὰ πίστεως, πάραυτα ἐλάμβανε τὸ ζήτημά του. Ἄνθρωπος δέ τις ὀνόμα τι Λέων, εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, εἶχε γυναῖκα ὀρθοδοξοτάτην καὶ τιμίαν ὀνόματι Θεοφανώ, ὁμοίαν εἰς ταῖς ἀρεταῖς του καὶ εἰς ταῖς καλωσύναις του· εἶχαν δὲ πίστιν καὶ ἀγάπην πολλὴν εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸν ναόν του νὰ προσκυνοῦν· ἔκαμαν δὲ κάθε χρόνον τὴν μνήμην του εἰς τὰς 23 τοῦ Ἀπριλίου μηνός· ὁ δὲ Λέων ἐκεῖνος ἦτο στρατιώτης καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑπηρέτει τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἐγέννησαν δὲ παιδίον ἀρσενικὸν καὶ τὸ ὠνόμασαν Γεώργιον, καὶ γράμματα ἐδιδάχθη καὶ ἔμαθε, καὶ τὸ ἀγαποῦσαν ὑπερβολικὰ καὶ ὅλοι οἱ ἰδικοί τους, μόνον ἀπὸ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν γνῶσίν του. Εἰς ἐκείνους δὲ τοὺς καιροὺς ἐσυντάχθησαν οἱ Βούλγαροι, οἱ Οὔγγροι, οἱ Σκύθοι, οἱ Μῆδοι καὶ οἱ Τοῦρκοι καὶ ἐσήκωσαν ἐδικήν τους βασιλείαν καὶ περιπατῶντες ἐλήστευαν τὰς ὁλόγυράς τους πόλεις, Ὁ δὲ βασιλεὺς Φωκᾶς, ὡς βασιλεὺς ὅπου ἦτο τότε τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔστειλεν ὁρισμοὺς εἰς πάντα τόπον νὰ συναχθοῦν ὅλοι οἱ στρατιῶται εἰς βοήθειαν τῶν χριστιανῶν, μὴ ἔχοντας δὲ ὁ στρατιώτης Λέων τί ποιῆσαι διὰ τὸ γῆράς του, ἐβοιλήθη νὰ στείλῃ τὸν υἱόν του Γεώργιον εἰς τὸν πόλεμον· ὁ δὲ Γεώργιος ἦτο τότε ἕως εἴκοσι χρόνων παληκάριον. Ὅταν δὲ ἦτο ἡ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙΟΣ ΕΠΙΤΗΝ ΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΣΗ

διατεταγμένη ἡμέρα νὰ τὸν στείλῃ, ἐπῆρέ τον ἀπὸ τὸ χέρι του, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐπῆγέ τον εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ἱστάμενος ἔμπροσθεν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου κλαίοντας ἔλεγεν. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ μεγαλομάρτυς Γεώργιε, εἰς ἐσένα παραδίδομεν τὸν ἀγαπημένον μας υἱὸν τὸν συνονοματόν σου, σὺ φύλαξαί τον, σὺ κυβέρνησέ τον, σὺ κατευόδωσαί τον, σὺ φέρε τον πάλιν γερὸν εἰς τὰ ὀπίσω, ὥσπερ σοῦ τὸν παραδίδομεν διὰ νὰ δοξάζωμεν τὸ ἅγιόν σου ὄνομα καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Αὐτὰ καὶ περισσότερα εἶπον οἱ γονεῖς του· ἔπειτα τὸν ἐφίλησαν καὶ ἀπέστειλαν μὲ τοὺς ἄλλους στρατιώτας· καὶ ἀπὸ τότε καθ' ἑκάστην ἡμέραν δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου νὰ προσεύχωνται διὰ τὸν υἱόν τους.

Ὁ δὲ υἱός τους καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον τὰ ἔθνη ἐκεῖνα μαζωμένα καὶ ἐκαρτεροῦσαν πότε νὰ κάμουν πόλεμον. Τότε τὰ μιαρώτατα ἔθνη ἐκεῖνα διὰ νυκτὸς καὶ ἔξαφνα ἐπενέβησαν τοὺς στρατιώτας, καὶ ἄλλους μὲν ἐκατάκοψαν, ἄλλους δὲ ἐσκόρπισαν, ἄλλους ἐπίασαν καὶ ἔδεσαν καὶ ἐπῆραν διὰ σκλάβους, ἄλλους δὲ ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθοῦν τὴν χριστιανοσύνην καὶ ἐκεῖνοι, μὴ θέλοντες, ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ δίψαν. Ὁ δὲ Γεώργιος τὸ παληκάριον ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων του ἐφυλάχθη ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὴν πληγήν· μόνον δὲ εἷς στρατιώτης τὸν ἔπιασεν ζωντανὸν καὶ ἄβλαβον, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐθέντην τῶν Βουλγάρων· ἐκεῖνος δὲ ὡς τὸν εἶδεν εὔμορφον καὶ ἐπιδέξιον, δὲν τὸν ἐδέσμευσεν, ἀλλὰ τὸν ἄφησε λιτὸν νὰ τὸν ὑπηρετῇ, οἱ δὲ γονεῖς ἐρωτῶντες ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἔμαθον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔκλαιον καὶ ἐθρήνουν ἀπαρηγόρητα· καὶ ὁ μὲν πατήρ του θρηνῶντας ἔλεγεν. «Ἀλλοίμονον υἱέ μου ἠγαπημένε καὶ μοναχέ, ἀλλοίμονον παρηγορία τοῦ γήρατός μου, διατὶ ἐγὼ ὁ ἐλεεινὸς δὲν ἐπῆγα κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἀποθάνω ἀμὴ ἔστειλα ἐσένα τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου; ἀλλοίμονον, τί νὰ κάμω; τί νὰ συλλογισθῶ; ποῖον νὰ ἔχω παρηγορίαν μου; ποῖος θὰ μὲ κληρονομήσῃ; τὶς νὰ μὲ κηδεύσῃ, τὸν γέροντα; τίς νὰ ἦναι εἰς ὅλα τὰ τίποτες;» Καὶ ἡ μήτηρ του δὲ ὁμοίως καὶ περισσότερον ἐθρήνει καὶ ἔκλαιε μετὰ δακρύων τοιαῦτα ἔλεγεν ἀπὸ βάθους καρδίας. «Ἀλλοίμονον, υἱέ μου ἠγαπημένε καὶ πεφιλημένε! πῶς νὰ σὲ κλαύσω, παρηγορία τῶν ὀμματιῶν μου! πῶς νὰ σὲ θρηνήσω τὸ γλυκύτατόν μου τέκνον, τάχα ἀπὸ ἐχθροὺς νὰ ἀπέθανες, ἢ ἀπὸ θηρία ἐφονεύθης, ἢ ἀπὸ σπαθὶ νὰ ἐκόπης; ἢ ἀπὸ πεῖναν καὶ δίψαν νὰ ἐθανατώθης; εἰ δὲ καὶ ζῇς, υἱέ μου ἠγαπημένε καὶ ἀκριβέ, ἆρά γε πῶς νὰ περνᾷς; εἰς τίνος ἐχθροῦ χέρια νὰ κατήντησες; ποῖος νὰ σὲ ὁρίζῃ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς ἐγνώρισα ἡ ταλαίπωρη, ματαίως σὲ ἔθρεφα καὶ σὲ ἐφύλαττα.» Ταῦτα μὲν ἔλεγεν εἰς τὸ ὀσπίτιόν τους καὶ ὅταν ἐπήγαιναν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, περισσότερον ἐθρήνουν καὶ ἔκλαιον καὶ ἐδέοντο τὸν ἅγιον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν υἱόν τους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἐὰν ἦναι ζωντανός, ὅτι δὲν ἤξευραν.

Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους καιροὺς εἴχασι παρηγορίαν τὰ δάκρυά τους·

ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, περισσότερον ἄναπτεν ἡ καρδία του εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ υἱοῦ των, ὅμως μετὰ πολλῶν δακρύων ἐβουλεύθησαν νὰ κάμουν καὶ ἐκείνην τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν ἑσπερινόν, ἐπῆρε τοὺς εὑρεθέντας χριστιανοὺς ὁ Λέων ὁ πατὴρ τοῦ παληκαρίου ἐκείνου νὰ τοὺς φιλεύσῃ, καὶ ὅλοι τους εἰς τὴν τράπεζαν ἄλλο δὲν ἀνέφεραν, παρὰ διὰ τὸν υἱόν του Γεώργιον, πῶς τὸν ἀπερασμένον χρόνον ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τραπέζι, καὶ τότε δὲν ἦτο ἐκεῖ· καὶ ἄλλοι μὲν ἔκλαιον, ἄλλοι δὲ ἐπαρηγοροῦσαν τοὺς γονεῖς του. Ὁ δὲ Γεώργιος ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὴν Βουλγαρίαν γνωρίζων τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα καὶ πικρῶς, μετὰ δακρύων ταῦτα ἔλεγεν. «Ἀρά γε πόσοι νὰ χαίρωνται καὶ νὰ εὐφραίνωνται εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἐγὼ ὁ ἐλεεινὸς εἶμαι εἰς τὰ ξένα εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν! ἆρά γε πόσα δάκρυα νὰ χύνουν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ μου τὴν ὥραν ταύτην, ὅπου δὲν μὲ βλέπουν νὰ παρασταθῶ εἰς τοὺς φίλους μας καὶ γείτονας! τάχα ἀπὸ τὴν λύπην τους πῶς νὰ κάνουν τὴν ἑορτήν τους; πῶς νὰ δεχθῶσι τοὺς φίλους των; πῶς νὰ δεξιωθοῦν τὰ ἄλλα παληκάρια τῆς γειτονείας, ὅταν συλλογισθοῦν τὸ ὄνομά μου; ἢ πῶς νὰ περνοῦν τὴν ἐπίλοιπήν τους ζωήν; ἀλλά, ὦ ἅγιε τοῦ Θεοῦ Γεώργιε, βοήθει μου καὶ ἐμὲ τοῦ δούλου σου, καὶ ἀξίωσαί με νὰ ὑπηρετῶ καλῶς τὸν ἀφέντη μου, ἐὰν ἦναι καὶ τὸ θέλημά σου νὰ ἰδῶ ποτὲ τοὺς γονεῖς μου· ἂς γένῃ καὶ αὐτὸ γρηγορότερον δέομαί σου.» Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, καὶ ἀνάγκαζε εἰς τὴν ἑστίαν νὰ γένῃ χλιὸν τὸ νερόν, νὰ χύσῃ τοῦ ἀφθέντη του νὰ νιφθῇ. Ἀκούσατε δὲ εὐλογημένοι χριστιανοὶ καὶ τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος· καὶ μὴ θαυμάσετε ὅτι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ.

Ὥρα ἦτο τοῦ δείπνου καὶ ἐγύρευσεν ὁ αὐθέντης του νερὸν νὰ νιφθῇ καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἀνέβαινε τὴν σκάλα τὸ παληκάριον μὲ τὸ χλιὸν νερὸν εἰς τὸ χέρι, βαστῶντας καὶ τὸ κουκούλιον, φαίνεται ὁ Μέγας Γεώργιος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν καβαλλάρης εἰς ἄλογον ἄσπρον, καὶ λέγει του. «Ἔλα καβαλίκα ἐδῶ εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ ἀλόγου· καὶ παρευθὺς ἐπήδησε τὸ παλληκάριον καὶ ἐκαβαλλίκευσε· καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην πάραυτα εὑρέθη εἰς τὸ σπῆτί του, μέσον τραπέζης τῶν εὑρεθέντων ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸν εἶδαν, ὅλοι τους ἔκραξαν τό, Κύριε ἐλέησον· οἱ δὲ γονεῖς του ἀπὸ τὴν χαράν τους ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν ἄφωνοι ἱκανὴν ὥραν. Οἱ ἄλλοι γοῦν οἱ συνευρεθέντες τὸν ἠρώτησαν πῶς εὑρέθη ἐκεῖ; αὐτὸς δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν ὡσὰν ἦλθεν εἰς ἑαυτόν του, ἄρχισε καὶ τοὺς ἐδιηγεῖτο τὸ θαῦμα. Ἐγὼ ἔλαχα εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου νὰ χύσω νερὸν τοῦ αὐθέντου μου νὰ νιφθῇ, καὶ ἀναβαίνοντας τὴν σκάλαν, εὑρέ με ἄνθρωπος λευκοφόρος καβαλλάρης εἰς ἄσπρον ἄλογον, καὶ μὲ ἅρπαξε, καὶ θαυμάζω καὶ ἐγὼ πῶς εὑρέθηκα ἐδῶ πάραυτα. Μετὰ δὲ ὥραν ἱκανὴν ἐσηκώθησαν καὶ οἱ γονεῖς καὶ καὶ ἄρχησαν νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον· καὶ ὅση χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἔγεινεν εἰς τὸ σπίτι τῶν

γονέων του, πῶς νὰ διηγηθῇ τινάς ; ἢ τὰ γλυκοφιλήματα τοῦ πατρός του καὶ τῆς μητρός του, πῶς νὰ τὰ διηγηθῇ ἄνθρωπος ; καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωσαν, πῶς ἔγεινεν ἡ ὑπόθεσις ἐσυνάχθη ὅλος ὁ λαὸς καὶ ἔπιεν ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκεῖνο τὸ χλιόν, καὶ τόσον ἐβοήθησεν ἡ πρεσβεία τοῦ ἁγίου, ὅτι ὅλους ἔφθασε τοὺς εὑρεθέντας. Τότε ἐπῆραν τὸν Γεώργιον οἱ γονεῖς του καὶ οἱ ἰδικοί του καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ὁλονυκτίως εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον, ἔλεγον. Εὐχαριστοῦμέν σε, δὲ ἅγιε τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ταχεῖάν σου βοήθειαν, ὅτι δὲν παρεῖδες τὰ κλαύματα καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς μας, ἀλλὰ παρακαλοῦμέν σε δὲ συγχώρησον καὶ ἡμᾶς εἴτε ὡς ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς ἐπταίσαμεν πρὸς ἐσέ· ὅτι ὄχι ἀπὸ καταφρόνησιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πολλήν μας θλῖψιν ἐλέγαμεν καὶ ἄπρεπα λόγια. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἔτσι ἐπέρασαν εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον· τὸ δὲ ταχὺ ἀπολείτουργα ἔκαμαν καὶ μεγάλην φιλίαν εἰς ὅλον τὸ κάστρον τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὸ κοκούλιον ἐκεῖνο τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, νὰ εἶναι διὰ ὑπηρεσίαν τοῦ Βήματος.

Ἀκούσατε θαῦμα παράδοξον εὐλογημένοι χριστιανοί· τίς νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ· ἀλλ' ὅμως ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ αὐτὸ ἐποίησε, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἕνα παρόμοιον ὡσὰν αὐτὸ ἔκαμεν ὁ ἅγιος καὶ ἀκούσατε. Εἰς τὴν Μυτιλήνην τὸ νησὶ ἦτο ναὸς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ εἶναι ἕως σήμερον ἡμέραν· ἐκεῖ ἐγίνετο ἑορτὴ καὶ πανήγυρις κάθε χρόνον τοῦ ἁγίου· καὶ οἱ κρητικοὶ κουρσάροι ἐβάλασι βουλὴν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴν Μυτιλήνην, καὶ ἄλλον καιρὸν δὲν εὗρον ἐπιτηδειότερον, μόνον ὅταν εἶναι ὁ κόσμος μαζωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ λειτουργοῦνται, τότε νὰ νὰ χιμύσουν οἱ κουρσάροι νὰ ἁρπάσουν ὅσους εὕρουν γυναῖκάς τε καὶ παιδία, καὶ ἄνδρας καὶ γέροντας. Καὶ ὅταν ἔλαχεν ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου καὶ ἐλειτουργοῦντο οἱ χριστιανοί, ἔδραμαν οἱ κουρσάροι καὶ ἁρπαξαν ὅσους ἠδυνήθησαν· ἄλλοι δὲ ἔφυγαν καὶ εἰσέβησαν μέσα εἰς τὸ βάσος καὶ ἐγλύτωσαν. Εἰς ἐκείνους ὅπου ἐπῆραν, ἔλαχε καὶ μιᾶς γυναικὸς ἀρχόντισσας χήρας ὁ υἱὸς νέος κατὰ πολλὰ καὶ ὡραιότατος, καὶ ὡς τὸν εἶδαν εὔμορφον ὑπῆγαν καὶ τὸν ἐχάρησαν τοῦ Ἀμηρᾶ τῆς Κρήτης· καὶ τὸν εἶχε διὰ ὑπηρέτην τῆς τραπέζης του, ἡ δὲ χήρα ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐχάθη ὁ υἱός της, μὴν ἠξεύροντας τί ἔγεινε, δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἀμὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπήγαινε καὶ ἐδέετο τὸν ἅγιον διὰ τὸν υἱόν της· καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος τοῦ Ἀμηρᾶ, ὅταν οἱ χριστιανοὶ μετὰ πολλοῦ φόβου ἐλειτουργοῦσαν πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, ἔλαχεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας καὶ ἐκέρνα τὸν Ἀμηρᾶν νὰ πίῃ· καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἐγέμισε τὸ ποτήριον νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ χέρι τοῦ Ἀμηρᾶ, ἔξαφνα ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἅρπαξε τὸ παληκάρη ἐκεῖνο, καὶ ἐπαράστησεν ἐμπροστὰ εἰς τὴν μητέρα του, καὶ αὐτὸ νομίζοντας ὅτι εἶναι ὁ Ἀμηρᾶς ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ δώσῃ τὸ ποτήριον· ὅταν δὲ ἐσκέφθη καλά, βλέπει νὰ εἶναι ἡ μητέρα του· ὁμοίως ἐκείνη μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἐγνώρισεν ὅτι εἶνε ὁ υἱός της καὶ οὕτως εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον ἐδόξασεν εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ υἱοῦ της.

Καὶ ἄλλο θαῦμα γλυκύτατον κατὰ πολλὰ ἀκούσατε τοῦ ἁγίου πλὴν εἶναι καὶ χαριέστατον, καὶ ἡδονὴν πολλὴν ἔχει καὶ εἰς τὸν λέγοντα καὶ

εἰς τοὺς ἀκούοντας. Εἰς τὴν Παφλαγονίαν ὅπου ἐδιηγήθημεν ὀλίγον παραπάνω ἦτο ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μικρὸς κατὰ πολλὰ καὶ χαλασμένος· ὁ δὲ ἅγιος θέλων νὰ φτιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του, τί οἰκονόμησεν ; εἰς τὸν μαχαλᾶν ἐκεῖνον ὅπου ἦτον ὁ ναὸς εὐγῆκεν μίαν ἡμέραν ἑορταστικὴν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας νὰ παίξωσι· καὶ ἄλλα μὲν ἐνικοῦσαν εἰς τὸ τρέξιμον, ἄλλα δὲ εἰς τὸ πάλαισμα, καὶ ἄλλα εἰς τὰ ἄλλα παιχνίδια· ἕνα δὲ ἀπ' ἐκεῖνα τὰ παιδία δὲν ἠμποροῦσε νὰ νικήσῃ κανένα ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰς τὸ πάλαισμα καὶ εἰς τὸ πήδημα ἦτον ὀπίσω ἀπὸ ὅλα· τὰ δὲ ἄλλα παιδία ὡς εἶναι συνήθειά τους. ἄρχιζαν καὶ τὸ ἀναγελοῦσαν, πῶς δὲν ἐνίκα κανένα, αὐτὸ δὲ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του καὶ τὴν λύπην του ἐγύρισε καὶ βλέπει τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου καὶ λέγει. Ἅγιε Γεώργιε, βοήθησαί με νὰ νικήσω, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ φέρω ἕνα σφουγγάτον καλόν, τὸ δὲ σφουγγάτον ἠξεύρετε τί εἶναι ; αὐγὰ συντριμμένα καὶ τηγανισμένα μὲ κρεμμύδια καὶ ἄλλα μυρωδικά. Ἀφοῦ ἔταξε τὸ δώρημα ἐκεῖνο, πάλιν ἐπιάσθη νὰ παλεύσῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδία, καὶ ὅλα τὰ ἔρριψε κάτω, καὶ εἰς τὸ τρέξιμον ἐκεῖνα τὰ ἐπέρασε· τότε τρέχει εἰς τὸ σπῆτι του, καὶ κάμνει τὸ σφουγγάτο, ἀφοῦ τὸ ἑτοίμασε ἔπειτα τὸ ἔβαλεν εἰς ἕνα σκουτέλιον, καὶ τὸ ὑπῆγε ζεστὸν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου· καὶ τὴν ὥραν ὅπου τὸ ἄφισε τὸ παιδίον ἐκεῖ ἦλθαν τρεῖς ναῦται νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, καὶ ὡς εἶδον τὸ σφουγγάτον ζεστὸν ὁποῦ ἄχνιζε καὶ ἐμύριζεν, εἶπον εἰς τὸ μέσον τους. Ἐλᾶτε νὰ φάμεν τὸ σφουγγάτον αὐτό, ὅτι δὲν τρώγει ὁ ἅγιος Γεώργιος· καὶ ἀντ' αὐτοῦ θέλομεν ἀγοράτει λάδι καὶ κερία νὰ φέρωμεν, δι' ὅσα ἀξίζει τὸ σφουγγάτον· ἐκάθησαν καὶ ἔφαγαν καὶ ὅταν ἔκαμναν νὰ εὔγουν, ἐκόλλησαν μπροστὰ εἰς τὰ μάρμαρα τῆς εἰκόνος τοῦ ἁγίου καὶ πλέον δὲν ἠμποροῦσαν νὰ εὔγουν, κράζουσι μεγαλοφώνως, ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας, καὶ νὰ σὲ ἀνταμείψωμεν· καὶ πλέον δὲν ἠδύναντο νὰ εὔγουν, καὶ πάλιν εἶπον, ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας, νὰ εὐγοῦμεν καὶ νὰ σὲ δώσωμεν ἀπὸ δέκα ἄσπρο καθένας· καὶ μήτε οὕτως ἠμπόρεσαν νὰ εὔγουν ἀπ' ἐκεῖ· καὶ πάλιν ἔκραξαν· ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας νὰ εὐγοῦμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν οἱ τρεῖς ἕνα φλωρίον· καὶ μηδὲ τότε ἠδυνήθησαν νὰ ξεκολλήσουν· καὶ ὡσὰν εἶδαν τὸν πειρασμόν, εἶπαν μετὰ δακρύων. Ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας νὰ ξεκολλήσωμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν καθ' ἕνας ἀπὸ ἕνα φλωρίον· τότε τοὺς ἄφησεν ὁ ἅγιος καὶ εὐγῆκαν· καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν, ἐστάθησαν ἔξω τῆς ἐκκλησίας καὶ εἶπον. Ἅγιε Γεώργιε, ἀκριβὰ πουλεῖς τὰ σφουγγάτα σου καὶ ἡμεῖς πλέον ἀπὸ ἐσένα τίποτε νὰ μὴν ἀγοράσωμεν.

Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔγιναν εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ὄχι μόνον εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτο ναὸς τοῦ ἁγίου ὁποῦ ὠνομάζετο τὸ Δεώτερον· ἐκεῖ θαύματα ἄπειρα ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὁποῦ εἶναι πολὺ νὰ τὰ διηγοῦμαι καὶ πάντα τόπον, εἴτις μετὰ πίστεως τὸν ἐπικαλεσθῇ, κἂν εἰς στράταν, κἂν εἰς τὸ σπίτι του, κἂν εἰς κάθε πειρασμόν, εὑρίσκει τον ἕτοιμον βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς Μάρτυρας αὐτὸς ἔχει τὰ πρωτεῖα, καὶ ὡς εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ ἄστρα, ἄλλα μὲν εἶναι λαμπρὰ ἄλλα λαμπρότερα, ἔτσι εἶναι καὶ εἰς τὸ τάγμα τῶν Μαρτύρων· αὐτὸς δὲ λάμπει περισσότερον, ὥσπερ ὁ αὐγερινὸς τὸ καλοκαίριον. Ἀλλά, ὦ Μάρτυς Γεώργιε, πρὸς ἐσὲ γυρίζω τὸν λόγον μου καὶ

ΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

δέομαί σου, βοήθησον καὶ ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ λύτρωσαί μας ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ὁποῦ μᾶς ἐπανέβηκαν· φανοῦ βοηθὸς εἰς ἡμᾶς ὁποῦ σὲ ἐθικαλούμεθα, καὶ ἑορτάζομεν τὴν μνήμην σου, καὶ ἐδῶ δὲ ἀξίωσέ μας νὰ περάσωμεν ζωὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, ἐκεῖ δὲ νὰ μᾶς ἀξιώσῃς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡμεῖς δέ, ὦ εὐλογημένοι χριστιανοί, ὁποῦ κατηξιώθημεν χάριτι Χριστοῦ, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σήμερον ἁγίαν καὶ σεβασμίαν ἡμέραν, ἃς ἑορτάσωμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἁγίου, ἃς πανηγυρίσωμεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Μάρτυρος· τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους ἃς ἐπιτηρήσωμεν· τοὺς φυλακωμένους ἃς κυβερνήσωμεν· τοὺς ἀσθενημένους ἃς κυττάξωμεν, τὰς ἐκκλησίας ἃς ἐπιμεληθῶμεν καὶ σχεδὸν εἰπεῖν σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἃς ἑορτάσωμεν, καὶ μὴ μὲ οἰνοποσίας περισσὰς καὶ πολυφαγίας, μὴ μὲ ἀργολογίας καὶ χοροὺς καὶ παιχνίδια, ὅτι αὐτὰ ὅλα δαιμονικὰ ἔργα εἶναι καὶ ἐκεῖνος ὅπου τὰ σπουδάζει καὶ τὰ κάμνει, μέρος μετὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἔτσι ὁρίζει. Οὐαὶ τοῖς πίνουσι τὸν οἶνον μετὰ αὐλῶν καὶ τυμπάνων· πόσοι νὰ ἐπέρασεν τὴν σήμερον ἡμέραν μεθυσμένοι καὶ ἐξωδιασμένοι ἀλλὰ τώρα εἶναι εἰς τὴν γῆν χῶμα μοναχόν, καλότυχοι ἐὰν ἔκαμναν καλὸν διὰ τὴν ψυχήν τους.

Τίποτες δὲν κερδαίνομεν, εὐλογημένοι χριστιανοί, ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ χοροὺς καὶ παιγνίδια, ἀπὸ μέθας, ἀπὸ πολυφαγίας καὶ γαστριμαργίας, ἀπὸ φόνους, πορνείας, καταλαλιάς, ψευδολογίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ δώσωμεν λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου κριτοῦ, ἐὰν δὲν φυλαγώμεθα, καὶ ἃς παρακαλῶμεν καὶ τὸν σημερινὸν ἑορταζόμενον ἅγιον Γεώργιον διὰ νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ διὰ πρεσβειῶν του καὶ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ ἅγιος Θεὸς νὰ πράττωμεν τὰ καλὰ ἔργα, ἤγουν ἐλεημοσύνας, προσευχάς, νηστείας καὶ ἄλλα ὅμοια καὶ ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα καὶ τιμή, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

Εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀτταλείας ἦτο βασιλεὺς εἰδωλολάτρης, Σέλβιος τὸ ὄνομα, βασανίζων πολὺ τοὺς χριστιανούς, Εἰς τὴν πλησίον τῆς πόλεως ταύτης λίμνην φοβερός τις δράκων ἐμφωλεύων ἐξήρχετο καθ' ἑκάστην κατατρώγων πᾶν τὸ προστυχόν, ζῷα καὶ ἀνθρώπους, καὶ προξενῶν οὕτω τὸν φόβον καὶ τὴν καταστροφὴν ἐν τῇ πόλει. Ὁ Βασιλεὺς ὅθεν πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ φοβεροῦ τούτου δράκοντος, συνήθροισε στρατὸν καὶ ἐπορεύθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἡ καταστροφὴ τοῦ θηρίου δὲν ἐπετεύχθη. Ὁ λαὸς βλέπων τότε τὴν σὺν τῷ χρόνῳ καταστροφὴν του ἦλθεν εἰς τὸν βασιλέα παραπονούμενος καὶ κλαίων ὅτι δὲν ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κινδύνου. Ὁ βασιλεὺς τότε λέγει, βλέπετε ὅτι κατὰ πόσον προσεπάθησα καὶ ἔφερον εἰς κίνδυνον τοὺς στρατιώτας μου νὰ θανατωθῇ τὸ θηρίον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα οὐδέν, τί θέλετε νὰ κάμωμεν; Θὰ συμφωνήσωμεν ὅλοι, ἵνα ἕκαστος ἐξ ἡμῶν δίδει καθ' ἡμέραν, κατὰ σειράν, τὸ τέκνον του πρὸς βορὰν εἰς τὸ θηρίον, καθὼς καὶ ἐγὼ συμφωνῶ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρὰ

τῆς μονογενοῦς μου θυγατρός, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ θῦμα τοῦ θηρίου. Ὁ λόγος ἤρεσε καὶ διακηρυχθείσης ἀποφάσεως εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἤρξαντο πάντες προσφέροντες τὰ ἑαυτῶν τέκνα πρὸς βρῶσιν εἰς τὸ θηρίον. Μετ' οὐ πολὺ ὕστερον ἦλθε καὶ τῆς μονογενοῦς τοῦ βασιλέως θυγατρὸς ἡ σειρὰ καὶ ἐστολισμένη μὲ λαμπρὰ καὶ χρυσᾶ φορέματα ἀπεστέλλετο εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ἔνθα ὁ πατήρ της κατεφίλει αὐτήν, καθὼς ὁ Ἰακὼβ τὸν Ἰωσήφ, ἀπὸ υἱϊκὸν φίλτρον κινούμενος, λυπούμενος τὴν ὡραιότητα ταύτης καὶ κλαίων τὴν συμφοράν του ἔλεγε: Οἴμοι πολυαγαπημένη μου κόρη, ποίῳ θανάτῳ μέλλεις ἀποθνήσκειν γινομένη θῦμα τοῦ ἀπαισίου δράκοντος, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ τέκνον μου εἰμὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου σου· τί τὴν θέλω πλέον τὴν ζωὴν καὶ τὴν βασιλείαν, ἐνῷ σὺ ἡ παρηγορία τοῦ γήρατός μου θὰ ἐκλείψῃς. Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγε πρὸς τὴν κόρην του κλαίων καὶ πονῶν· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν λαὸν εἶπε, λάβετε χρήματα, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ὅσα θέλετε καὶ αὐτὴν τὴν βασιλείαν μου ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἀφήσητε τὴν θυγατέραν μου, ἄλλως καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ἀποθάνω μαζὺ μὲ αὐτὴν καὶ ὄχι νὰ γίνῳ πατροκτόνος. Οὐδεὶς ὅμως συνεκινεῖτο ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῶν λόγων τοῦ βασιλέως, διότι αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία τῆς θυσίας τῶν τέκνων αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἔλεγον· ἀφοῦ σεῖς Μεγαλειότατε ἐξεδώσατε αὐτὸ τὸ πρόσταγμα καὶ τὸ θηρίον μᾶς ἔφαγε τὰ τέκνα μας καὶ ἔγιναν τὰ σώματα αὐτῶν θύματα τούτου, οὐδέπατε καὶ ἡμεῖς θὰ δεχθῶμεν τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς θυγατρός σου.

Ὁ βασιλεὺς βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῶν καὶ ἀπολέσας πᾶσαν ἐλπίδα διασώσεως τῆς θυγατρός του ἐξέβαλε ταύτην τοῦ παλατίου συνωδεύσας ταύτην μὲ πατρικὰ φιλήματα μέχρι τῆς ἐξωθύρας, ἀπεχωρίσθη διὰ παντὸς πλέον αὐτῆς· ἡ βασιλόπαις ὡδηγήθη τότε εἰς τὴν λίμνην ὅπου ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τὸ θηρίον καὶ νὰ τὴν καταφάγῃ.

Ἀλλ' ἰδοὺ τί ᾠκονόμησεν ὁ Κύριος διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ δι' αὐτοῦ νὰ φέρῃ εἰς τὴν θεογνωσίαν τοὺς τὴν πόλιν ἐκείνην οἰκοῦντας εἰδωλολάτρας.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐπιστρέφων νικητὴς ἔκ τινος πολέμου μετὰ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐβάδιζε πρὸς τὴν πατρίδα του Καππαδοκίαν, κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεοῦ διελθὼν διὰ τῆς λίμνης ἐκείνης καὶ ἰδὼν τὸ ὕδωρ ἀπέζευξεν, ὅπως ποτίσῃ τὸ ἄλογον καὶ ἀναπαυθῇ κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας. Εἶδε τότε τὴν κόρην καθημένην ἐκεῖ κλαίουσαν, δάκνουσαν τὰς σάρκας της καὶ τίλλουσαν τὴν κόμην της καὶ ἀποταθεὶς πρὸς αὐτὴν λέγει: γύναι τί κλαίεις, τί ζητεῖς ἐδῶ ποῦ κάθησαι; ἡ δὲ εἶπε οἴμοι τῇ ἀθλίᾳ, κύριέ μου, τὰ πάθη μου εἶναι πολλὰ καὶ δὲν δύναμαι λεπτομερῶς νὰ σοὶ τὰ εἴπω, εἰ μὴ μόνον φύγε παρευθὺς, διότι σὲ λυποῦμαι, ἐνῶ εἶσαι νέος καὶ εὔμορφος, νὰ ἀπολέσῃς προώρως τὴν ζωήν σου. Ὁ ἅγιος βλέπων αὐτὴν στενάζουσαν ἐκ βάθους καρδίας καὶ ὀδυρομένην διὰ τὴν συμφοράν της καὶ μαθὼν τὰ συμβαίνοντα τὴν εὐσπλαγχνίσθη καὶ τῇ εἶπε· ἐγὼ θὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὸν δράκοντα τοῦτον, ἀρκεῖ σὺ νὰ ἀπαρνηθῆς τὰ εἴδωλα καὶ νὰ πιστεύσῃς εἰς μόνον τὸν ἀληθινὸν Θεόν· καὶ ὄχι μόνον σὲ θὰ σώσω, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὅλην, ἐὰν πράξωσιν ὁμοίως καὶ πιστεύσωσιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ δὲ εἶπε, πιστεύω, Κύριέ μου, ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας. Ἰδὼν τὴν πίστιν της ὁ ἅγιος ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ προ-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

σηύξατο λέγων: Ἐπίβλεψον ἐμ' ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ καὶ δεῖξον τὰ ἐλέη σοῦ, ὑπόταξον ὑπὸ τοὺς πόδας μου τοῦτο τὸ πονηρὸν θηρίον, ἵνα ἴδωσι πάντες ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς καὶ πλὴν σοῦ ἄλλος Θεὸς δὲν ὑπάρχει.

Καὶ εὐθὺς ἠκούσθη οὐρανόθεν φωνὴ λέγουσα· εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, Γεώργιε, καὶ γεννηθήτω σοι, ὡς θέλεις· καὶ ἰδοὺ τὸ θηρίον ἐξέρχεται· ἡ κόρη τότε ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου φοβουμένη τὴν καταστροφὴν της ἰδοῦσα τοῦτο ἐλεεινὸν καὶ φοβερὸν τὴν ὄψιν, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ ἐξέρχεται πῦρ. Ἀλλ' ὁ μέγας Γεώργιος ποιησάμενος τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἔκαμε τὸ θηρίον, ὡς τὸ ἀρνίον ἥμερον καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸ ὡς φίλον· ζητήσας δὲ τὴν ζώνην τῆς κόρης ἔδεσεν αὐτὸ καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ὡδήγουν πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ λαὸς βλέπων τὸ θηρίον ἔφευγε δρομαίως, ὁ ἅγιος Γεώργιος ὅμως ἔκραξεν αὐτοὺς λέγων. Καθήσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε, πιστεύσατε εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ μου καὶ ἐπιστραφῆτε πρὸς Αὐτὸν καὶ οὕτω σωθήσεσθε, ἄλλως θέλετε γίνει θύματα πάντες τοῦ θηρίου τούτου. Τοῦ βασιλέως δὲ καὶ ὅλου τοῦ ἄλλουλαοῦ φωνάζοντος, πιστεύομεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ὃν σὺ προσκυνεῖς καὶ λατρεύεις, ὁ μέγας Γεώργιος ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάριόν του εἰς τὸ στόμα τοῦ δράκοντος καὶ ἐθανάτωσε τοῦτον· λαβὼν εἶτα τὴν κόρην ἐκ τῆς χειρὸς παρέδωκεν εἰς τὸν πατέρα της σῶαν καὶ ἀβλαβῆ. Ἀμέσως ἐβαπτίσθη ὁ βασιλεύς, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ καὶ ἕτεροι 45 χιλιάδες λαοῦ ἐπὶ 15 ἡμέρας ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου, ἔκτισαν δὲ καὶ Ἐκκλησίαν. (Εἰς ἣν εἰσελθὼν ὁ ἅγιος ἄλλοτε νὰ προσευχηθῇ ἐντὸς τοῦ Βήματος, ἀνέβλυσεν ἐκεῖ ἁγίασμα· ἡ δὲ πηγὴ πρὸς δόξαν τοῦ Μεγαλομάρτυρος ὠνομάσθη πηγὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου).

Ὅτε ὁ ἅγιος ἀποχαιρετίσας τὸν Βασιλέα καὶ τὴν πόλιν ἔβαινε πρὸς τὴν πατρίδα του τὴν Καππαδοκίαν, τὸν ἀπήντησεν ὁ διάβολος ἐν σχήματι ἀνθρώπου καταπεφρονημένου, γέροντος, κρατοῦντος δύο ῥάβδους, καὶ λέγει αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. «Χαίροις Γεώργιε». Ὁ ἅγιος γνωρίσας τὸν δαίμονα τῷ λέγει: Πόθεν γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου, ἐν ᾧ ἄλλοτε δὲν μὲ εἶδες· τότε ὁ δαίμων λέγει· τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὑβρίζεις· ὁ ἅγιος τότε εἶπεν: ἐὰν εἶσαι Ἄγγελος δεῖξόν μοι τὴν δόξαν σου, ἐὰν δὲ εἶσαι πνεῦμα πονηρὸν νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐποιήσατο τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Καὶ μὲ τὸν λόγον εὑρέθη δεδεμένος ὁ διάβολος καὶ ἔρρηξε κραυγὰς λέγων. Οἴμοι, τί κακὴ ὥρα ἦτο, ὅταν σὲ ἀπήντησα, τί κακὸν ἔπαθα ὁ ταλαίπωρος νὰ μὲ δέσῃς καὶ νὰ μὲ σύρῃς ὡς κατάδικον· ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ ὅπου δὲν δύναμαι μόνος μου νὰ λυθῶ, ἦλθον νὰ σὲ ἀπατήσω καὶ μόνος μου ἠπατήθην, παρακαλῶ σε Γεώργιε, μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνίου καλάσεως· ὁ δὲ ἅγιος ἐπιτιμήσας αὐτὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν.

Ἐν ἔτει 919 ἦσαν τρεῖς γνήσιοι ἀδελφοί, Μωϋσῆς, Ἀαρὼν καὶ Βασίλειος οἵτινες ἔχοντες ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν μονανοί, δηλ. καλόγηροι, ἐλθόντες δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἔκαμαν 3 καλύβας εἰς εἰς ἑκάστην μένοντες καὶ μόνον κατὰ Κυριακὴν συναναστρεφόμενοι καὶ οἱ τρεῖς, ἔχοντες δὲ πολλὰς ἀρετὰς εὕρισκον πολλοὺς μιμητάς. Δὲν εἶχον ὅμως ναὸν καὶ ἐσκέπτοντο εἰς ποῖον ὄνομα Ἁγίου νὰ τὸν κατασκευάσουν· καὶ οἱ μὲν ἔλεγον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, οἱ δὲ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, διότι ἦτο ἅγιος τῆς πατρίδος των· οὕτω δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ διεφώνουν. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ κάμουν δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἔχουν καὶ πλάκα ἐκ ξύλου (σανίδα) πρὸς προσωπογραφίαν (διὰ ζωγραφίαν)· οὕτω προσευχομένων αὐτῶν ἰδοὺ ἄπλετον φῶς, λαμπρότερον τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα διεχύθη εἰς τὰ κελλία καὶ εἰς ὅλον τὸν τόπον ἐκεῖνον ἕως εἰς τὸν νέον Ναόν, οὗ ἐδέοντο τὴν προσεπωνυμίαν. Εἰσελθόντες εἶτα εἰς τὸν Ναὸν βλέπουσιν εἰς τὴν σανίδα ἐζωγραφισμένην τὴν μορφὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου· οὕτως ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μοναχῶν ἀδελφῶν· καὶ καθιερώθη διὰ τοῦτο ἡ Μονὴ αὕτη νὰ λέγηται ἕως τὴν σήμερον Μονὴ τοῦ ζωγράφου.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἦλθε μόνη της ἀπὸ τὴν Λύδδην τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου, ἐπειδὴ ἔμελλεν ὁ Πανάγιος Θεὸς νὰ παραδώσῃ πᾶσαν τὴν Συρίαν εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς τὸν ρηθέντα ναὸν τοῦ ζωγράφου. Οἱ ἐκεῖ μοναχοὶ τῆς Λύδδης βλέποντες ὅτι ἡ ζωγραφιὰ τῆς Εἰκόνος των ἀπεχωρίσθη τῆς σανίδος ἔκαμον δέησιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ παρεκάλουν τὸν ἅγιον Γεώργιον νὰ τοῖς φανερώσῃ, τί ἔγινεν ἡ ζωγραφιὰ τῆς Εἰκόνος, διατί ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν καὶ πῶς συνέβη τὸ τοιοῦτον. Εἰσακουσθείσης τῆς δεήσεως αὐτῶν, παρηγόρησεν ὁ ἅγιος Γεώργιος θεοσεβῆ τινὰ ἡγούμενον λέγων: Ἐγὼ εὗρον Μονὴν ἐν τῷ κλήρῳ τῆς Θεοτόκου, ἐν τῷ Ἄθωνι, καὶ ἐὰν θέλητε ἔρχεσθε καὶ ὑμεῖς, διότι ἔφθασεν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν διεφθαρμένην Παλαιστίνην καὶ ἐφ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν χριστιανῶν. Ὁ Καθηγούμενος τότε συνάξας τοὺς μοναχοὺς τοῖς ἀπήγγειλε τὰ γενόμενα καὶ ἀναχωρήσαντες ἦλθον εἰς Ἱερουσαλὴμ, προσκυνήσαντες δὲ τὸν Ἅγιον Τάφον τοῦ Κυρίου κατέβησαν εἰς Ἰόππην καὶ ἐκεῖθεν πλεύσαντες ἦλθον εἰς τὸ Ἅγιος Ὄρος καὶ Θεοῦ ὁδηγίᾳ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου· ὅπου εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν τοὺς περιεκύκλωσεν ἄρρητος εὐωδία, ἰδόντες δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐζωγραφισμένην εἰς τὴν σανίδα καὶ πεσόντες χαμαὶ προσεκύνησαν μετὰ δακρύων τὴν εἰκόνα δοξάζοντες τὸν Μεγαλομάρτυρα καὶ διηγούμενοι εἰς τοὺς ἄλλους μοναχοὺς τὰ συμβάντα.

Μαθὼν ὁ λαὸς τὰ περὶ φυγῆς τῆς εἰκόνος ἐκ τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν μονὴν Ζωγράφου, ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, ἦλθον ἀπὸ Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν καὶ ἴδωσι καὶ προσκυνήσωσί τὴν Ἁγίαν εἰκόνα μεταξὺ δὲ τούτων καὶ Λέων ὁ σοφὸς Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνταντινουπόλεως καὶ ὁ τῶν Βουλγάρων Βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ ἐκ Τουρνόβου ἐγκωμιάζοντες τὴν Θαυματουργὸν χάριν τοῦ Ἁγίου.

Ἐπίσκοπός τις ἐλθὼν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου, καὶ τυχὼν ἐπισήμου ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν μοναχῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ρηθέντα Ναὸν ἀδιάφορος καὶ ἄνευ σεβασμοῦ· ἐρωτῶν δὲ τοὺς μοναχούς, ἐὰν αὕτη εἶνε ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τοῦ Ἁγίου, ἐναπέθεσε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν εἰκόνα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποσπασθῇ, εἰμὴ ἀφοῦ ἀπεκόπη καὶ τοῦτο ἐγένετο πρὸς φρόνησιν καὶ τοῦ λοιποῦ σεβασμὸν πρὸς τὸν Ἅγιον.

Ἄλλη εἰκὼν δευτέρα ἦλθεν ἐξ Ἀραβίας εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βατοπεδίου. Οἱ μοναχοὶ ἤκουον θόρυβον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔβλεπον οὐράνιον φῶς ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου, λαβόντες

ΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΙΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

δὲ ταύτην διεφιλονείκουν, ποία μονὴ τῶν προστρεξάντων μοναχῶν νὰ κατέχῃ τοιοῦτου θησαυρόν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔκριναν εὔλογον νὰ ἐπιθέσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου εἰς ἕνα νέον ἄγριον ἡμίονον καὶ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἐλεύθερον, ὅπου δὲ ὑπάγῃ καὶ μείνῃ τὸ ζῶον, ἐκεῖ νὰ τοποθετηθῇ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου καὶ τοιουτοτρόπως ἐπῆγεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου καὶ ἐδέξαντο οἱ μοναχοὶ τὸν οὐράνιον φίλον μετ' ἐγκαρδίου χαρᾶς. Τὸ δὲ ζῷον ἀμέσως ἐξέπνευσε καὶ κατέχωσαν αὐτὸ ἐν τῷ ἰδίῳ τύπῳ. Ἔκτισαν δὲ ἐκεῖ ἰδιαίτερον Ναὸν εἰς λόφον ὑψηλὸν 15 πρῶτα λεπτὰ δυτικῶς ἀπέχοντα τῆς μονῆς Ζωγράφου.

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος. Ἅγιον Ὄρος.

Τῇ ἐποχῇ τῶν Εἰκονομάχων, οἱ κακόδοξοι καὶ ἀσεβεῖς βασιλεῖς, ἐρευνῶντες πανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης, ὅπου εὕρισκον εἰκόνας τῶν ἁγίων, τὰς κατέκαιον, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζον, διότι ἀφοῦ ἔβαλον τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ πῦρ, ἀμέσως τοῦτο ἐσβύνετο· εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀσεβέστερος λαβὼν μάχαιραν ἔπληξεν εἰς τὸν πώγωνα τοῦ Ἁγίου καὶ ἐν τῷ ἅμα «ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» ἔρρευσεν, ὡς ἐκ ζῶντος, αἷμα καθαρὸν ἐμπροσθεν τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων, οἵτινες ἰδόντες τὸ παράδοξον θαῦμα ἔφυγον ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Εὐσεβής τις χριστιανὸς παραλαβὼν νύκτα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου λέγει:

Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιε, Σὺ καὶ ζῶν μετὰ τὸν παγένδοξον καὶ μαρτυρικόν σου θάνατον ἄπειρα θαύματα κάμνεις, ἤδη δὲ καὶ τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα ἀκατάφλεκτον ἐκ τοῦ πυρὸς διεφύλαξας, σὺ μόνος γινώσκεις καὶ βούλεσαι εἰς δόξαν τοῦ ἐν γῇ καὶ οὐρανῷ δοξάσαντός σε Θεοῦ ἡμῶν· καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ δὲ Θεία Πρόνοια ηὐδόκησεν, ἵνα ἡ εἰκὼν αὕτη ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ξενοφῶντος, ὅπου ἦτο ἓν μικρὸν μονίδριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου. Οἱ δὲ μοναχοὶ ἰδόντες αὐτοματῶς ἐμφανισθεῖσαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' εὐλαβείας καὶ χαρᾶς ἑορτάζοντες λαμπρῶς καὶ ἐπισήμως καὶ τοὺς δύο Μεγαλομάρτυρας ὁμοῦ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη, μεγάλου μεγέθους, κάμνει ἄπειρα θαύματα· ἔχουσα δὲ λαμπρὰ καὶ ἀργυρᾶ ἐνδύματα φέρει τὴν πληγήν, ὅπου ἔλαβεν ὁ ἅγιος εἰς τὸν πώγωνα καὶ τὸ αἷμα τὸ χυθὲν ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ Ἁγίου, οὗ ταῖς ἁγίαις εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις καὶ δι' οὗ ταῖς πρεσβείαις κοινωνοὶ γενοίμεθα τῆς οὐρανίου Χριστοῦ Βασιλείας, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς τυχεῖν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΝ

Μετὰ τόν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν γενναιότατον Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ Ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ Ἰατρὸν πανάριστον τῶν νόσων, ἐν ᾠδαῖς ἅπαντες τιμήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες, λύτρωσαι πρεσβείαις σου τῆς παρούσης ἀνάγκης, τῆς ἀφορήτου, ἵνα σε ἀεί, ὡς εὐεργέτην ὑμνοῦμεν Γεώργιε. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Οὐ σιωπήσομεν. Ὁ Ν. καὶ ὁ κανών. Ἦχ. πλ. δ'. ἔχων ἀκροστ. ἐν τοῖς Θεοτοκίοις.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ὠδὴ α'. Ἦ. πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Γεώργιε μάκαρ, ἀγωνισθεὶς τὸν θεῖον ἀγῶνα, ἠξιώθης ἐπιτυχεῖν, τῆς ἐπουρανίου εὐφροσύνης, ὑπὲρ τῶν δούλων πρεσβεύων πρὸς Κύριον.

Ἐνίκησας δόγμα τυραννικόν, ἐνθέοις ἀγῶσιν· ἀλλὰ δέομαι ἀθλητά, ταῖς σαῖς μεσιτείαις, οἴκτειρόν με, ὑπὸ τῶν νόσων νικώμενον πάντοτε.

Ναὸς χρηματίσας τοῦ Παντουργοῦ, τοὺς τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντας εὐλαβῶς Γεώργιε, Μάκαρ, ταῖς εὐχαῖς σου, κατοικητήρια δεῖξον τοῦ Πνεύματος. Θεοτόκιον.

Σὺ εἶ, Παρθένε ἄσπιλε τῆς ἐμῆς ψυχῆς ταλαιπώρου, ἡ ἰσχύς τε καὶ ἡ ἐλπίς· τῆς δ' ἐσκοτισμένης μου καρδίας, σὺ εἶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, Πάναγνε,

Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἵλεων δεήσεσι ταῖς εὐπροσδέκτοις σου ποίησον τὸν Λυτρωτήν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀθλοφόρε Γεώργιε.

Δὸς ὑμὶν βοήθειαν τοῖς σοῖς οἰκέταις ἐν θλίψεσιν οὖσι δειναῖς καὶ παντοίαις νόσοις, ταῖς λιταῖς σου Γεώργιε.

Ἔνθεος γενόμενος καὶ φωτισμοῦ παντὸς ἔμπλεως, πάντων ἡμῶν τὰς ψυχὰς αὐγάζεις, ταῖς εὐχαῖς σου Γεώργιε. Θεοτόκιον,

Ἐξωτέρου σκότους με, πυροφλεγοῦς πικροῦ σκώληκος, ῥῦσαι Ἁγνὴ λιταῖς μητρικαῖς σου, καὶ παντοίας κολάσεως.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀσθενείαις ὁ δίκαιος καὶ κινδύνοις πλείστοις ἀεὶ συνέχομαι, ὦ Γεώργιε, βοήθει μοι, τῷ κατεγνωσμένῳ ἱκετεύω σε.

Δεσμευθεὶς διὰ Κύριον, πᾶσαν τοῦ Βελίαρ κακίαν ἔλυσας, ἐξ ἧς ἅπαντας περίσωζε, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντας, Γεώργιε.

Νοσημάτων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίας βλάβης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ὦ Γεώργιε Πανεύφημε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἱκεσίας σου.

Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν δός μοι, Πανάχραντε, καὶ ἐκ χαλεπῶν κινδύνων διάσωσον,

Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀναστασίου Ἀντωνίου Παπαστρατήγου

καὶ παθῶν κοπρίας ἔγειρον, σὸν ἀχρεῖον δοῦλον, ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὠδὴ ε΄ Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τὴν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ζοφότητα, φωτὶ τῷ θείῳ, Γεώργιε, καταλάμπρυνον.

Σὺ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς χάριτος Γεώργιε, καταυγαζόμενος φώτισον, ψυχὰς σῶν δούλων, σκοτισθείσας παραπτώμασι.

Πάθη χαλεπὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, Γεώργιε, ταῖς πρὸς τὸν Πλάστην σου δεήσεσι, παρακαλοῦμεν ἰάτρευσον ἐξάλειψον.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε ἡμᾶς ἀπογνώσεως ἐξάγαγε βυθοῦ, καὶ πρὸς ὅρμον τῆς ἀληθοῦς τοὺς σοὺς οἰκέτας, μετανοίας καθοδήγησον.

Ὠδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὰς καταιγίδας Γεώργιε, κινδύνους τε χαλεποὺς καὶ νόσους κατάπαυσον τῶν πίστει τιμώντων σε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην παναγίας ἱκεσίαις σου.

Μεγάλους ἐπὶ τῆς γῆς ἀνύσας ἄθλους, Γεώργιε, μεγάλων ἡμᾶς κακῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς σαῖς ἀπολύτρωσαι, πρὸς Θεὸν πρεσβείαις, ἵνα πόθῳ σε γεραίρωμεν.

Γεώργιε Ἀθλητά, τῇ σῇ πρεσβείᾳ διάσωσον, ἐκ πειρασμῶν χαλεπῶν, καὶ πάσης Αἱρέσεως, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου. Θεοτοκίον.

Φωτί σου αὔγασον νοῦν, καὶ τὴν ψυχήν μου ἁγίασον, τὸν ἐν Ἁγίοις Θεὸν ἐπαναπαυόμενον, ἀρρήτως κυήσασα, Παναγία Κόρη, εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Διάσωζε ἐκ πάσης νόσου, Γεώργιε Μάκαρ, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ Εἰκόνι.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἄχροντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος β΄.

Προστάτην σε θερμὸν καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες ἀεὶ οἱ σοὶ προσπελάζοντες, γοερῶς ἐκβοῶμέν σοι· Πανσέβαστε Γεώργιε, πρόφθασον, καὶ ἐκ παθῶν ἡμᾶς καὶ θλίψεων ἀπάλλαξον, ταῖς θείαις πρὸς τὸν Σωτῆρα πρεσβείαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν κτλ. (Ζήτει Ἀπριλ. 23)

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενος βιωτικὴν τυραννίδα, ὀπίσω σου ἔδραμεν ὁ σεπτὸς Γεώργιος. Θεὲ Ἄναρχε, καὶ τερπνὰ ἅπαντα καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἱστὸν ἀράχνης ἔλυσε διὸ καὶ ἔτυχε τῆς σῆς Βασιλείας, ἀόρατε· αὐτοῦ οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἵλασμόν, Οἰκτίρμων, παράσχου μοι τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν μοι ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου, Δέσποτα τὴν ψυχὴν ἑκάστοτε.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου κτλ.

Ὠδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κοσμικῶν σκανδάλων, καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ πάσης θλίψεως, Γεώργιε, εὐχαῖς σου, διάσωζε καὶ δίδου ναμέλπειν ἑκάστοτε· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥαθυμίας ἀτόπου καὶ δεινῆς ἁμαρτίας, ταῖς ἱκεσίαις σου, Γεώργιέ με σῶσον, προστρέχοντα ἐν πίστει τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου· ὅπως τιμῶ σε πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦ Γεώργιε Μάκαρ, δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδόλως με παρίδῃς ἀλλ' οἰκτειρον εὐχαῖς σου καὶ διάσωσον ψάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ βίῳ τὸν χρόνον ἀμελείᾳ, Παρθένε, ἐκδαπανήσας πολλῇ, προσπίπτω καὶ βοῶ σοι, διέγειρόν με σῶσον, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς σοὺς ἱκέτας, Γεώργιε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων θλίψεων καὶ νόσων, σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀπάλλαξον πρεσβείαις.

Στήριξον πάντας ᾧ Γεώργιε Μάρτυς, ἐν τῇ πίστει καὶ θείᾳ ἀγάπῃ, καὶ ῥῦσαι εὐχαῖς σου κακίας τοῦ Βελίαρ.

Τῇ ὑπερμάχῳ ἀντιλήψει σου, Μάρτυς, καταφεύγοντες αἰτούμεθα νόσον καὶ δεινῶν εὐχαῖς σου, ταχέως λυτρωθῆναι. Θεοτοκίον.

Ἴασαι Κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τηκομένοις νόσοις τοὺς σοὺς δούλους καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταχέως.

Ὠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσούντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις, πρὸς σωτηρίαν κατέστη ὑπέρμαχος, τῶν ἀθλητῶν ἡ ἀκρότης μάρτυς, Γεώργιε.

Συνήφθης ταῖς χορείαις πάντων τῶν Μαρτύρων, σὺν οἷς δυσώπει, Θεόν, ὦ Γεώργιε, ἀπαλλαγῆναι κινδύνων δεινῶν τοὺς δούλους σου.

Ὡς φύλαξ Ὀρθοδόξων καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, Γεώργιε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα θερμῶς ἱκέτευε. Θεοτοκίον

Μαρία, ἐκτακεῖσαν τὴν οἰκτρὰν ψυχήν μου, τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ καταδρόσισον, τοῦ σοῦ ἐλέους ῥανίσι, καὶ σῶσον Πάναγνε.

Τό, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Κατεύνασον τὸν τάραχον, Ἀθλητά, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ δαιμόνων τὰς προσβολάς, ἀπέλασον πάσας, ἀπὸ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, θεῖε Γεώργιε.

Πόθῳ ἑορτάσωμεν, ἀδελφοί, τὴν φωσφόρον μνήμην, Γεωργίου τοῦ Ἀθλητοῦ, καὶ στέψωμεν τοῦτον τοῦ ἔαρος τοῖς ἴοις ἵνα ἀξιωθῶμεν τῆς θείας ἀγάπης.

Ἀνάκτων ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, πλεόντων σωτῆρα, ἀσθενούντων τε ἰατρὸν αἰχμαλώτων ῥύστην, καὶ ὀρφανῶν προστάτην, κεκτήμεθά σε πάντες Μάρτυς Γεώργιε.

Λύσον, ὦ Γεώργιε Ἀθλητά, νέφος ἁμαρτίας, καὶ τὰς νόσους τὰς φοβερὰς, δίωξον ἐν τάχει, ἀπὸ τῶν προσκυνούντων, τὴν θείαν σου Εἰκόνα καὶ ἀνυμνούντων σε.

Καὶ Θεοτοκίον. ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ᾠδήν.

Τρισάγιον. Εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος δ΄.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστὴς κτλ. Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις· καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς τελοῦντάς σου πιστῶς, τὴν ἀξιοθαύμαστον μνήμην, Μάρτυς Γεώργιε, πάσης περιστάσεως ῥῦσαι πρεσβείαις σου, νοσημάτων καὶ θλίψεων, παθῶν καὶ κινδύνων, σὲ καθικετεύομεν, καὶ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ· ὅπως, σε φαιδρῶς ἀνυμνοῦμεν, ὡς κοινὸν ἡμῶν εὐεργέτην, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Ὁ Πολυέλαιος εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.
Καὶ δύναμις. Ἀλληλούια

Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις. Ἀλληλούια.
Βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὑρούσαις ἡμᾶς σφόδρα. Ἀλληλούια.
Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθήσομαι ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν. Ἀλληλούια.
Καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν. Ἀλληλούια.
Ὁ Θεὸς τίς ὁμοιωθήσεταί σοι; μὴ σιγήσης- μηδὲ καταπραΰνης ὁ Θεός. Ἀλ-
[ληλούια.
Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἠχησαν, καὶ οἱ μισοῦντες σε ἦραν κεφαλήν. Ἀλληλούια.
Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην. Ἀλληλούια
Καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν Ἁγίων σου. Ἀλληλούια.
Ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐ-
ρανοῦ. Ἀλληλούια.
Τὰς σάρκας τῶν Ἁγίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς. Ἀλληλούια.
Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ. Ἀλληλούια
Ὅτι ἕνεκέν σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλληλούια.
Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἀλληλούια.
Ἐγεννήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν. Ἀλληλούια.
Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρησαν ἡμᾶς Ἀλληλούια.
Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λοοῖς Ἀλη-
λούια.
Ἐν τῷ καταθλᾶσθαι τὰ ὀστᾶ μου ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου.
Καὶ ἐγενόμην μεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλληλούια.
Καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν Ἀλληλούια.
Ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον Ἀλληλούια.
Εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα. Ἀλληλούια.
Ἔθου θλίψεις ἐπὶ τῶν νώτων ἡμῶν. Ἀλληλούια.
Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν. Ἀλληλούια.
Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι. Ἀλληλούια.
Ὅτι Κύριος ἐν γενεᾷ δικαίων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς αἰῶνα ἔσται. Ἀλληλούια

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἀναφέρεται εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ σώματός του ἐν Λύδδῃ. Παρέλαβον αὐτὴν τὴν ἀκολουθίαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ τῷ 1901, ὅτε ἠξιώθην νὰ προσκυνήσω τὸν Πανσέβαστον Ναὸν, ὅστις ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἰόππην 3 ὥρας, τὴν 13ην Ἀπριλίου. Ὑπάρχουν πλησίον ὁ τάφος τῆς Ταβιθᾶς, τὴν ὁποίαν ἀνέστησεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἡ ὁδὸς τῆς Λύδδης, ὁ Ναὸς ὁ Ρωσσικὸς μὲ ὡραῖον κῆπον καὶ ὑψηλὸν κωδωνοστάσιον, ἔχων 137 βαθμίδα. Ἐντὸς τῆς Ἰόππης ἔχουσι καὶ ἄλλον Ναὸν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπου ἐκεῖ τὸν ἑορτάζουν τὴν 23ην Ἀπριλίου. Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅπου ἐκεῖ ἀναπαύονται οἱ προσκυνηταὶ οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ λέγουν ὅτι ἔγεινε τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου διὰ τοῦ Σφουγγάτου, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἔξω τοῦ ἐξωτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἕτερος Ναὸς τοῦ Ἁγίου ἔξωθεν τῆς πόλεως Ἰόππης θαυματουργὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουσιν οἱ κάτοικοι μεγάλην εὐλάβειαν, διότι ἡ Λύδδα ἦτο τῆς μητρός του ἡ πατρίς. Ἡ μήτηρ του ἔλαβε τὰ ὀστᾶ τοῦ τέκνου της καὶ τὰ μετέφερεν εἰς τὴν γεννέτειράν της πατρίδα τὴν Λύδδαν καὶ ἑώρταζε τὴν Ἀνακομιδὴν τῶν ἁγίων Λειψάνων του τὴν 3ην Νοεμβρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερεὺς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου

Εὑρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἑξῆς ἀκολουθίαι εἰς τὸν Ναὸν Ὁσίου Μελετίου.

1. Ὁσίου Μελετίου.
2. ἁγ. Αἰκατερίνης.
3. ἁγ. Βαρβάρας.
4. ἁγ. Ἐλευθερίου.
5. ἁγ. Κυριακῆς.
6. ἁγ. Μαρίνης.
7. ἁγ. Παρασκευῆς.
8. Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης.
9. ἁγ. Γεωργίου Ἀνακομιδῆς Λειψάνων.

Τιμᾶται ἀντὶ 40 λεπτῶν